

Sempé/Goscinny

nhóc Nicolas và các bạn

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

NHÓC NICOLAS VÀ CÁC BẠN

Sempé/Goscinnny

*nhóc Nicolas
và các bạn*

NGHỆ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

Tác giả: Goscinny & Jean Jacques
Sempé

Công ty văn hóa và truyền thông Nhã
Nam

Nhà xuất bản: NXB Hội Nhà Văn

Type: lieucao, coclun, doremon9

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook -

www.dtv-ebook.com

MỤC LỤC

1. Thăng Clotaire đeo kính
(*doremon9*)
2. Cái bầu không hết sữa (*lieucaao*)
3. Hộp bút chì màu (*lieucaao*)
4. Bọn tôi đi cắm trại (*coclun*)
5. Chúng tôi nói ở trên đài (*coclun*)
6. Marie-Edwige (*coclun*)
7. Khoa chơi temc (*coclun*)
8. Ảo thuật gia Maixent (*coclun*)
9. Trời mưa (*coclun*)
10. Đánh cờ (*coclun*)
11. Các bác sĩ (*coclun*)
12. Một hiệu sách mới (*coclun*)
13. Rufus bị ốm (*doremon9*)

14. Các nhà điền kinh (*doremon9*)

15. Mật mã (*doremon9*)

16. Sinh nhật của Maire-Edwige
(*doremon9*)

Thằng Clotaire đeo kính!

Sáng nay, khi thằng Clotaire đến trường, chúng tôi ngạc nhiên kinh, bởi vì trên mặt nó có đeo kính. Clotaire là một thằng bạn tốt, cái thằng chuyên xếp thứ bát, và hình như vì thế mà người ta đeo kính cho nó.

- Đây là do bác sĩ, thằng Clotaire giải thích cho chúng tôi, đã bảo với bố mẹ tao rằng nếu như tao xếp thứ bát, thì có thể tại vì tao nhìn mọi thứ trong lớp không được rõ. Thế là người ta dẫn tao vào một cửa hàng kính và ông hàng kính nhìn vào mắt tao bằng một cái máy không làm đau tẹo nào, ông ta bắt tao phải đọc hàng đông chữ chả có ý nghĩa gì hết và rồi ông ta đưa cho tao kính, và bây giờ,

bùm! Còn lâu tao mới xếp thứ bét nhé!

Còn tôi, vụ kính cọt làm tôi hơi bị ngạc nhiên, vì nếu thằng Clotaire nhìn trong lớp không được rõ, thì bởi vì tại nó lúc nào cũng ngủ gật, nhưng cũng có thể là có kính sẽ ngăn nó khỏi ngủ gật. Thế và đúng là đứa luôn đứng đầu lớp là thằng Agnan, và đây là đứa duy nhất đeo kính, cũng chính vì thế không phải hề lúc nào muốn đánh vào nó cũng được.

Thằng Agnan không hài lòng khi thấy Clotaire đeo kính. Agnan, cái thằng cục cựa của cô giáo, lúc nào cũng sợ có đứa nào đó chiếm chỗ của nó để đứng thứ nhất, còn chúng tôi, chúng tôi rất khoái khi nghĩ rằng bây giờ thì đứa đứng đầu tiên sẽ là Clotaire, một thằng bạn hết sảy.

- Mày nhìn thấy kính của tao chưa? thằng Clotaire hỏi thằng Agnan. Bây giờ tao sẽ đứng đầu lớp tất tật luôn, và tao sẽ là người cô giáo sai đi mang bản đồ và tao sẽ lau bảng! Lều lều lều!

- Không, thưa mày! Không, thưa mày! thằng Agnan nói. Đứng đầu lớp là tao. Với cả hơn nữa, mày không có quyền đeo kính tới lớp.

- Tao cứ có quyền đấy, này, đừng có mà vớ vẩn! thằng Clotaire nói. Còn mày thì hết suất cục cưng bản thủ duy nhất ở lớp nhé! Lều lều lều!

- Còn tao, thằng Rufus nói, tao sẽ bảo bố tao mua cho tao đôi kính, và tao cũng sẽ nhất lớp!

- Tất cả bọn mình đều bảo bố mua kính cho, thằng Geoffroy kêu lên. Tất cả

bọn mình đều là nhất lớp và tất cả bọn mình đều là cực cung!

Thế là, đúng là kinh khủng, bởi vì thằng Agnan bắt đầu gào lên và khóc lóc; nó nói rằng đây là một trò lừa đảo, rằng chúng tôi không có quyền được nhất lớp, rằng nó sẽ đi mách, rằng không ai yêu nó sát cả, rằng nó thật là bất hạnh, và rằng nó sẽ đi tự tử, và thầy Nước Lèo đã chạy đến. Thầy Nước Lèo chính là giám thị của chúng tôi, và một ngày nào đó tôi sẽ kể cho các bạn chuyện tại sao người ta gọi thầy như vậy.

- Xảy ra chuyện gì ở đây vậy? thầy Nước Lèo kêu lên. Agnan! tại sao em lại khóc lóc thế hả? Hãy nhìn thẳng vào mắt tôi đây và trả lời tôi nào!

- Cả lũ chúng nó đều muốn đeo kính!

thằng Agnan vừa nói vừa nắc hàng đồng phát.

Thầy Nước Lèo nhìn Agnan, thầy nhìn chúng tôi , thầy lấy tay xoa xoa mồm, và rồi thầy bảo chúng tôi:

- Tất cả các cậu hãy nhìn thẳng vào mắt tôi đây! Tôi sẽ không cố để hiểu rõ chuyện của các cậu đâu: tất cả những gì tôi có thể nói với các cậu, là hể tôi còn nghe tiếng các cậu nữa, tôi sẽ nghiêm trị! Agnan, đi lấy một cốc nước và nín thở mà uống, còn những cậu khác, ăn lời thì ám vào thân, thế thôi!

Và thầy ấy bỏ đi cùng với Agnan, cái thằng vẫn tiếp tục nắc.

- Nay, tôi hỏi thằng Clotaire, đến lúc mà mình bị lên bảng, mày có cho bọn tao mượn kính không?

- Phải rồi, cả trong giờ kiểm tra nữa! thằng Maixent nói.

- Giờ kiểm tra thì tao sẽ phải cần, thằng Clotaire nói, bởi vì nếu tao mà không đứng thứ nhất, bố tao sẽ biết rằng tao không đeo kính và như vậy sẽ sinh chuyện ngay bởi vì bố tao không thích tao cho mượn các thứ; nhưng lúc nào lên bảng thì bọn mày sẽ sắp xếp.

Đúng là một thằng bạn hay hết sảy, Clotaire ấy, và tôi hỏi mượn nó kính để đeo thử, và thật sự tôi không hiểu nó sẽ làm thế nào để nhất lớp được, Clotaire ấy, bởi vì đeo kính của nó vào, mình sẽ thấy vẹo vọ hết cả, và khi mình nhìn xuống chân, thì chúng cứ như là ở sát ngay mặt. Thế rồi tôi chuyển kính cho Geoffroy, cái thằng lại đưa tiếp cho

Rufus, cái thằng lại chìa ra cho Joachim, cái thằng lại đem cho Maixent, cái thằng lại ném cho Eudes, cái thằng đã làm chúng tôi phát phì cười khi nó giả vờ làm một anh mắt lác, thế rồi thằng Alceste muốn cầm kính, nhưng đến đây thì sinh chuyện.

- Mà y thì không được, thằng Clotaire nói. Tay y đầy những bơ dây ra từ bánh mì phết và y sẽ làm bẩn kính của tao, và mang tiếng có kính làm gì nếu như chẳng thể nhìn được xuyên qua, và nguyên phải lau kính cũng đã mệt kinh lên được, và bố tao sẽ không cho tao xem ti vi nếu tao lại tiếp tục xếp bét lớp chỉ vì một thằng đàn đã làm bẩn kính của tao với cái tay to đùng đầy bơ của nó!

Và thằng Clotaire đeo lại kính của

nó, song thẳng Alceste đã phật ý.

- Mà mày có muốn cái tay to dùng đầy bơ của tao lên mặt mày không hử? nó nói với thẳng Clotaire.

- Mày không thể đánh vào tao được, thẳng Clotaire nói. Tao đeo kính! Lều lều lều!

- Thế thì, thẳng Alceste nói, tháo kính của mày ra!

- Không đâu, thưa mày, thẳng Clotaire nói.

- A! cái bọn nhất lớp, thẳng Alceste nói, chúng mày cùng một giuộc cả! Bọn hèn!

- Tao mà hèn ấy à? thẳng Clotaire kêu lên.

- Phải đấy, thưa mày, vì mày đeo kính! thẳng Alceste kêu lên.

- Thế thì, xem đứa nào hèn mới được! thằng Clotaire vừa kêu lên vừa tháo kính ra.

Cả hai đứa bọn chúng đều tức giận kinh khủng, nhưng chúng nó không đánh nhau được bởi vì thầy Nước Lèo đã chạy đến.

- Lại chuyện gì nữa? thầy ấy hỏi.

- Nó không muốn em đeo kính! thằng Alceste kêu lên.

- Còn nó, nó muốn bôi bơ lên kính của em! thằng Clotaire kêu lên.

Thầy Nước Lèo lấy tay vuốt mặt và thầy tuốt má thầy xuống, và khi thầy làm vậy, thì chớ có dại mà đùa cợt.

- Hãy nhìn thẳng vào mắt tôi đây, hai cậu! thầy Nước Lèo nói. Tôi không biết các cậu còn nghĩ ra cái trò gì, nhưng tôi

không muốn nghe đến kính cọt gì nữa! Và ngày mai, hai cậu chia cho tôi động từ: “Tôi không được nói những thứ vô nghĩa lý trong giờ ra chơi, không gây mất trật tự, để cho thầy Giám thị phải đến can thiệp.” Ở tất cả các thời của thể khẳng định.

Và thầy ấy đi bấm chuông vào lớp.

Trong hàng, thằng Clotaire nói rằng khi nào tay thằng Alceste khô, nó cũng muốn cho thằng Alceste mượn kính. Đúng là một thằng bạn tốt hết sảy, Clotaire ấy.

Trong giờ học – là tiết địa lý – Clotaire đã chuyển kính cho Alceste, cái thằng đã chùi kỹ tay nó vào áo vest. Alceste liền đeo kính vào, thế nhưng rồi nó không gặp may lắm, bởi vì nó không

nhìn thấy cô giáo đang đứng ngay trước mặt nó.

- Dừng ngay trò hề lại, Alceste! Cô giáo quát lên. Và đừng có trợn trừng trợn trạc! Đợi khi nào có gió, thì cứ việc ngó ngoáy như thế! Còn bây giờ, ra ngoài!

Và thằng Alceste đi ra với đôi kính, nó suýt nữa thì cộc đầu vào cửa, thế rồi cô giáo gọi thằng Clotaire lên bảng.

Thế và, dĩ nhiên, không có kính thì còn ăn thua gì nữa: Clotaire đã xơi con không.

Cái bầu không hết sảy

Chúng tôi được mời đến chơi tại nhà nghỉ nông thôn mới của ông Bongrain vào Chủ nhật. Ông Bongrain là kế toán ở cơ quan của bố, và hình như ông ấy cũng có một thằng nhóc bằng tuổi tôi, cái

thằng rất hiền và tên nó là Corentin.

Tôi ấy à, tôi khoái lắm, bởi vì tôi rất thích được về nông thôn và bố đã giải thích cho chúng tôi rằng ông Bongrain mua cái nhà nghỉ chưa được lâu lắm, và ông ấy đã bảo bố rằng nó cũng không cách xa thành phố mấy. Ông Bongrain đã hướng dẫn mọi chi tiết cho bố qua điện thoại, và bố viết lên một tờ giấy và hình như là đến đây cũng rất dễ. Cứ là đi thẳng, ta rẽ trái ở đèn đỏ đầu tiên, ta đi chui qua caisi cầu có đường sắt, sau đó ta cứ tiếp tục đi thẳng cho đến ngã tư, đến đó thì ta rẽ trái, thế rồi lại tiếp tục rẽ trái cho đến một cái trang trại lớn màu trắng, thế rồi ta rẽ phải theo một đường rất nhỏ, và cứ là đi thẳng rồi đến rẽ trái sau trạm sửa chữa xe.

Chúng tôi lên xe khởi hành, bố, mẹ và tôi, vào sáng sớm, và bố hát, thế rồi bố ngừng hát tại vì cả một lũ xe ở trên đường. Chúng tôi không thể nhích lên được. Thế rồi bố bị nhớ mất chỗ đèn đỏ đầu tiên mà bố phải rẽ, nhưng bố nói rằng không quan trọng, rằng đến ngã tư tiếp theo bố sẽ bắt kịp đường cũ. Nhưng đến ngã tư tiếp theo, người ta đang làm hàng đông thứ và họ đặt một biển báo: “Đường tránh”; và chúng tôi lạc luôn; và bố mắng mẹ rằng mẹ đã đọc hướng dẫn trên giấy cho bố chẳng ra gì cả; và bố đã hỏi đường hàng đông những người chẳng biết đầu vào đâu; và chúng tôi tới nhà ông Bongrain gần suýt giờ ăn trưa, và chúng tôi thôi không cãi vã nữa.

Ông Bongrain ra đón chúng tôi ở cửa

vườn nhà.

- Hay chưa kia, ông Bongrain nói. Được đón người thành thị đây! Đố mà dậy sớm được, nhỉ?

Thế là, bố bảo ông ấy rằng chúng tôi bị lạc, và ông Bongrain có vẻ hết sức ngạc nhiên.

- Không hiểu cậu làm sao mà tính toán được chứ nhỉ? Ông ấy hỏi. Cứ đi thẳng tuốt mà!

Và ông ấy dẫn chúng tôi vào nhà.

Cái nhà của ông Bongrain hay phết! Không to lắm, nhưng hay phết.

- Chờ đã, ông Bongrain nói, để tôi gọi nhà tôi. Và ông ấy kêu lên: “Claire! Claire! Khách tới đây rồi!”

Và bà Bongrain đi tới, bà ấy có đôi mắt đỏ nọc, bà ấy đằng hắng, bà ấy đeo một

cái tạp dề đầy vết đen và bà ấy nói với chúng tôi:

- Tôi không bắt tay với các vị đâu, người tôi đầy những than! Suốt từ sáng tôi đã cố đun bằng cái lò nấu mà chẳng được!

Ông Bongrain cười.

- Dĩ nhiên rồi, ông ấy nói, hơi quê mùa một chút, nhưng mà sống ở nông thôn thì phải thế chứ! Ai lại sắm bếp điện như là trong căn hộ tập thể.

- Thế tại sao lại không? Bà Bongrain nói.

- Hai mươi năm nữa, khi tôi trả xong tiền nhà, mình sẽ nói chuyện này, ông Bongrain nói. Và ông ấy lại tiếp tục cười.

Bà Bongrain không cười và bà ấy vừa

bỏ đi vừa nói:

- Tôi xin lỗi, tôi phải đi lo bữa trưa đây. Tôi cho rằng rồi ông ấy nữa cũng sẽ trở nên rất quê mùa..

- Thế thằng bé Corentin, bố hỏi, thì không có ở đây à?

- Nó chẳng ở đây thì ở đâu, ông Bongrain nói; nhưng cái thằng nhóc ngu si dốt nát ấy đang bị phạt ở trong phòng. Cậu có biết sáng nay, khi thức dậy, nó đã làm gì không? Tôi đoán được đấy: nó đã trèo lên cây để hái mận! Cậu hiểu chứ? Mỗi một cái cây của tôi giá hàng đồng tiền, sao có thể để bọn nhãi vặt lá bẻ cành thả cửa được, phải không?

Thế rồi ông Bongrain nói rằng vì là có tôi ở đây, ông ấy sẽ thôi không phạt nữa,

bởi vì ông ấy chắc chắn rằng tôi là một đứa bé ngoan không lấy trò phá phách cây cối vườn tược làm vui.

Thằng Corentin đi tới, nó chào mẹ tôi, bố tôi và chúng tôi bắt tay nhau. Thằng này cũng có vẻ hay phết, dĩ nhiên là không hay bằng bọn bạn ở trường rồi, sao bằng được cơ chứ, bọn chúng nó thì kinh khủng.

- Bọn mình ra ngoài vườn chơi nhé? Tôi hỏi.

Thằng Corentin nhìn bố nó, và bố nó nói:

- Bố không thích đâu, hai đứa. Sắp đến giờ ăn rồi và bố không muốn hai đứa lại mang bùn vào trong nhà. Sáng nay mẹ đã rất vất vả lau dọn.

Thế là, thằng Corentin và tôi ngồi

xuống và trong khi những người lớn dùng khai vị thì chúng tôi xem một cuốn tạp chí mà tôi đã đọc ở nhà rồi. Và chúng tôi cứ xem đi xem lại cuốn tạp chí bởi vì bà Bongrain, không dùng khai vị với mọi người, mãi chẳng thấy làm xong bữa trưa. Thế rồi bà Bongrain đã đến, bà tháo tạp dề ra và bà nói:

- Thôi kê... Vào bàn nào!

Ông Bongrain tự hào cực kỳ với món nhập bữa, bởi vì ông ấy giải thích cho chúng tôi rằng đây chính là cà chua được hái trong vườn nhà, và bố mỉm cười và bố nói rằng chúng được hái hơi bị sớm, bởi vì chúng vẫn còn xanh lét. Ông Bongrain trả lời rằng có thể, quả là chúng vẫn chưa hoàn toàn chín, nhưng nó lại có một vị khác với những thứ ta vẫn

mua ở chợ. Tôi ấy à, thứ tôi thích nhất, là món cá trích.

Thế rồi bà Bongrain mang món thịt quay đến, cái món quái ra phết, bởi vì bên ngoài thì nó đen thui, nhưng bên trong thì như vẫn còn sống nguyên.

- Con không thèm đâu, thằng Corentin nói. Con không thích ăn thịt sống!

Ông Bongrain trợn mắt với nó và ông ấy bảo nó ăn nhanh cho hết món cà chua và ăn thịt như tất cả mọi người, nếu nó không muốn bị phạt.

Thứ không được đạt yêu cầu lắm, chính là khoai tây trong món thịt quay; nó hơi bị cứng.

Sau bữa trưa, chúng tôi ngồi trong phòng khách. Thằng Corentin lại lấy

cuốn tạp chí và bà Bongrain giải thích với mẹ rằng bà có một người nữ giúp việc ở thành phố, nhưng về nông thôn làm việc Chủ nhật thì người nữ giúp việc này không muốn. Ông Bongrain giải thích với bố ông ấy đã mua cái nhà với giá bao nhiêu, và rằng ông ấy đã có một vụ mua bán rất hời. Còn tôi, tất cả những thứ đó tôi chẳng quan tâm vì thế tôi hỏi thằng Corentin xem chúng tôi có thể ra ngoài kia, đây nắng là nắng, để chơi không. Thằng Corentin nhìn bố nó, và ông Bongrain nói:

- Dĩ nhiên rồi, hai đứa. Bố chỉ yêu cầu hai đứa không chơi trên thảm cỏ, mà chỉ được chơi trên lối đi thôi. Cứ chơi thoải mái, và phải ngoan ngoãn.

Thằng Corentin và tôi cùng đi ra, và

thằng Corentin bảo tôi rằng chúng tôi sẽ chơi bi ném. Tôi thích trò bi ném lắm và tôi ngắm thì kinh khủng. Chúng tôi chơi trên lối đi; chỉ có mỗi một chỗ thôi và chẳng rộng rãi gì; và tôi phải nói rằng thằng Corentin đỡ chẳng ra gì sất.

- Cẩn thận đấy, thằng Corentin bảo tôi; nếu bi mà vào chỗ thăm cỏ, thì mình không lấy lại được đâu.

Thế rồi thằng Corentin ném, và bụp! hòn bi của nó trượt hòn bi của tôi và phi luôn vào chỗ thăm cỏ. Cửa sổ căn nhà lập tức mở ra và ông Bongrain bước ra mặt đỏ tía tai và bực bội:

- Corentin! Ông ta hét. Bố đã nói với con bao nhiêu lần là phải chú ý không được làm hỏng thăm cỏ hử! Phải mất bao nhiêu tuần người làm vườn mới

làm được thế này hử! Về nông thôn một cái là con đã trở thành một đứa không thể chịu đựng nổi. Đi ngay vào phòng con cho đến tận tối!

Thằng Corentin bắt đầu khóc và nó bỏ đi, thế là tôi quay trở vào trong nhà.

Nhưng chúng tôi không phải ở lại lâu quá bởi vì bố nói rằng bố muốn đi về sớm để tránh tắc đường. Ông Bongrain nói rằng như vậy là khôn nhất, rằng thực tế, bọn họ cũng sẽ quay về nhà sớm, ngay khi bà Bongrain dọn dẹp xong.

Ông và bà Bongrain tiễn chúng tôi ra tận ngoài xe; bố và mẹ bảo họ rằng chúng tôi đã có một ngày mà chúng tôi sẽ không bao giờ quên, và đúng khi bố bắt đầu khởi động máy, thì ông Bongrain tiễn đến bên cửa xe để nói với bố:

- Tại sao cậu không mua một nhà nghỉ nông thôn như tôi nhỉ? Ông Bongrain nói. Dĩ nhiên là nếu chỉ cho riêng mình, thì tôi hoàn toàn có thể chịu thiếu thốn mà chẳng cần gì; nhưng mình không được ích kỷ thế chứ, ông bạn! Cậu không thể biết được là nó tốt cho vợ cậu con cậu đến thế nào đâu, sự thư giãn này, cái bầu không này, vào mọi ngày Chủ nhật!

Hộp bút chì màu

Sáng nay, trước khi tôi đi học, ông bưu tá mang đến cho tôi một cái hộp, quà của bà ngoại. Ông bưu tá hay phết.

Bố đang uống cà phê sữa bèn nói: “Gớm, gớm, gớm, rồi lại sinh đủ thứ chuyện cho mà xem!” và mẹ, mẹ không vừa ý khi bố nói thế, và mẹ kêu lên rằng

mỗi lần mẹ của mẹ, tức bà tôi, làm cái gì đó, thì bố luôn chê bai bài xích, và bố nói rằng bố muốn được yên để uống cà phê sữa và mẹ bảo bố rằng, ồ! Dĩ nhiên rồi, mẹ chỉ có mỗi tác dụng là pha cà phê sữa với cả lo nội trợ thôi mà, và bố nói rằng bố chưa bao giờ nói thế, nhưng muốn được yên một chút ở nhà thì cũng không phải là yêu cầu gì quá đáng chứ, rằng bố đã làm lưng vất vả để mẹ có cái mà pha cà phê sữa. Và trong lúc bố mẹ nói này nói nọ, thì tôi mở cái hộp ra, và thật là kinh khủng: đó là một hộp bút chì màu! Tôi sợ đến nỗi tôi bắt đầu chạy, nhảy và uốn éo trong phòng ăn với cái hộp bút và tất cả bút chì màu đã rơi xuống đất.

-

Đấy, đã bắt đầu rồi đấy! bố

nói.

- Em không thể hiểu nổi thái độ của anh, mẹ nói. Hơn nữa, em cũng không rõ bút chì màu thì có thể sinh thứ chuyện gì mới được chứ! Không, thật sự em không hiểu!

- Rồi em sẽ thấy, bố nói.

Và bố đi đến sở làm. Mẹ bảo tôi nhặt bút chì màu lên, bởi vì tôi sắp mu^on học đến nơi. Thế là tôi vội vàng xếp bút chì màu vào hộp và tôi hỏi mẹ xem tôi có thể mang chúng đến trường được không. Mẹ bảo được, và mẹ bảo tôi phải chú ý và đừng có sinh chuyện với hộp bút chì màu. Tôi hứa, tôi cho hộp bút vào trong cặp và tôi ra khỏi nhà. Tôi thật không hiểu nổi bố và mẹ; mỗi lần tôi nhận được quà gì đó, họ luôn chắc mắ^m rằng tôi sẽ

làm trò đại dột.

Tôi đến trường đúng lúc chuông reo báo hiệu vào lớp. Tôi ấy à, tôi hãnh diện với hộp bút chì màu cực và tôi nóng lòng muốn cho bọn bạn xem. Thật đấy, ở trường, lúc nào cũng là thằng Geoffroy mang đến các thứ được bố nó, một người rất giàu, mua cho, và giờ, tôi thích cho thằng Geoffroy xem để biết rằng không phải chỉ có mỗi mình nó là có quà hết sảy, thật đấy, đâu phải chuyện vớ vẩn...

Trong lớp, cô giáo gọi thằng Clotaire lên bảng, và trong khi cô hỏi nó, tôi chìa cái hộp cho Alceste xem, cái thằng ngồi ngay cạnh tôi.

- Chả ra gì sất! thằng Alceste bảo tôi.

- Chính bà tao gửi cho đấy,

tôi giải thích.

- Cái gì đây? thằng Joachim hỏi.

Và thằng Alceste chuyển cái hộp cho Joachim, cái thằng lại chuyển tiếp cho Maixent, cái thằng lại chuyển cho Eudes, cái thằng lại chuyển tiếp cho Geoffroy, cái thằng ra về khó chịu phết.

Nhưng vì tất cả lũ chúng nó mở cả hộp bút và lấy các bút chì màu ra để xem và thử, tôi sợ là cô giáo sẽ nhìn thấy và tịch thu luôn hộp bút chì màu. Thế là tôi bèn ra hiệu cho thằng Geoffroy để nó trả lại tôi hộp bút, và cô giáo kêu lên:

- Nicolas, tại sao em cứ ngó ngoáy ngo ngoáy và làm trò hề như vậy?

Cô giáo làm tôi sợ kinh lên được, và tôi bắt đầu khóc, tôi giải thích với cô

giáo rằng tôi có một hộp bút chì màu mà bà tôi gửi cho tôi, và rằng tôi muốn bạn kia đưa trả lại cho tôi hộp bút. Cô giáo mở tròn hai mắt nhìn tôi, cô thở dài và cô nói:

- Thôi được. Ai cầm hộp bút của Nicolas thì trả lại cho bạn.

Thằng Geoffroy đứng lên và trả lại cho tôi hộp bút. Còn tôi, tôi nhìn vào bên trong, còn thiếu hàng đồng bút chì màu.

- Vẫn còn chuyện gì nữa thế? Cô giáo hỏi tôi.

- Còn thiếu các bút chì ạ, tôi giải thích cho cô.

- Ai cầm bút chì của Nicolas thì trả lại cho bạn, cô giáo nói.

Thế là, tất cả bạn bạn đứng dậy để mang bút chì đến cho tôi. Cô giáo bắt

đầu đập thước kẻ lên bàn và cô đã phạt tất cả chúng tôi, chúng tôi phải chia động từ: “Tôi không được viện cớ bút chì màu để làm gián đoạn giờ học và gây mất trật tự trong lớp.” Đứa duy nhất không bị phạt, ngoài Agnan là cái thằng cục cưng của cô và đã nghỉ học vì nó đang bị quai bị, chính là Clotaire, đứa đang bị lên bảng. Nó thì bị phạt không được ra chơi, chuyện thường ngày ở lớp mỗi khi nó bị lên bảng.

Khi chuông ra chơi reo lên, tôi mang theo cả hộp bút chì màu, để có thể khoe thoải mái với bọn bạn mà không bị phạt gì hết. Nhưng ở ngoài sân, khi tôi mở hộp bút, tôi thấy thiếu mất cái bút chì màu vàng.

- Tao vẫn còn bị thiếu bút chì màu

vàng! Tôi kêu lên. Bọn mày trả tao bút màu vàng đây!

- Mày bắt đầu làm bọn tao bức mình với bút chì của mày rồi đây, thằng Geoffroy nói. Vì mày mà cả bọn đã bị phạt!

À, thế là tôi tức giận kinh lên được.

- Nếu chúng mày mà không giở trò nghịch, thì sẽ chẳng bị làm sao hết, tôi nói. Tất cả chỉ tại chúng mày ghen tị! Nếu tao mà không tìm được đứa nào lấy trộm, tao sẽ đi báo!

Bọn tôi đi cắm trại

- Ê, bọn mày, thằng Joachim nói với chúng tôi lúc tan trường, mai bọn mình đi cắm trại đi.

- Cắm trại là cái gì thằng Clotaire hỏi, cái thằng lúc nào cũng làm chúng tôi phát

phì cười, vì nó chẳng bao giờ biết cái gì vào với cái gì.

- Cắm trại à? Hay cực kỳ nhé, thằng Joachim giải thích với chúng tôi. Chủ nhật tuần trước tao đã được đi cùng bố mẹ tao với cả bạn bố mẹ tao. Bọn tao đi bằng ô tô, tí tặn nông thôn, thế rồi bọn tao đến một chỗ rất đẹp cạnh bờ một con sông, bọn tao dựng lều lên, bọn tao nhóm lửa nấu nướng, bọn tao tắm táp, bọn tao câu cá, bọn tao ngủ ở trong lều, có cả muỗi nữa, và khi trời bắt đầu đổ mưa, bọn tao hồi hả đi luôn.

- Ở nhà tao ấy à, thằng Maixent nói, còn lâu tao mới được đi nhăng nhít một mình tí tặn nông thôn thế nhé. Nhất là lại có sông.

-Ồ không, thằng Joachim nói, bọn mình

chỉ giả vờ thôi! Bọn mình sẽ cắm trại ở bãi đất trống!

- Thế còn lều? Mà có lều đấy chứ hả? thằng Eudes hỏi.

- Dĩ nhiên! thằng Joachim trả lời. Thế nào, đồng ý chứ?

Và thứ Năm. tất cả chúng tôi đều ra bãi đất hoang. Tôi không biết đã nói với các bạn chưa, ở khu chúng tôi, ngay sát nhà tôi, có một bãi đất hoang kinh khủng có nào là hộp này, giấy này, đá này, thùng cũ này, chai lọ này, mèo hoang này và nhất là cả một cái ô tô cũ không có bánh, nhưng dù sao cũng thích kinh lên được.

Thằng Joachim đến sau cùng với một cái mền gấp kẹp dưới nách.

- Thế còn cái lều đâu? thằng Eudes hỏi.

- À, thì đây thôi, thằng Joachim trả lời,

chìa ra cho chúng tôi cái mền cũ rách rách với hàng đồng lỗ thủng và các vết bẩn tứ phía.

- Đây đâu phải là cái lều thật! Thăng Rufus nói.

- Thế mày tưởng là bố tao sẽ để cho tao mang cái lều mới cóng của bố tao hả? thằng Joachim nói.

Bọn mình chỉ giả vờ bằng cái mền này thôi. Thế rồi thằng Joachim bảo chúng tôi là tất cả chúng tôi phải lên ô tô, bởi vì, để đi cắm trại thì phải lên ô tô.

Không phải! thằng Geoffroy nói. Tao có một anh họ làm hướng đạo sinh, anh ấy toàn đi bộ.

- Nếu mày thích đi bộ, thì mày cứ việc đi, thằng Joachim nói. Còn bọn tao, bọn tao đi ô tô và bọn tao sẽ đến sớm chán

chê trước mày.

– Thế ai sẽ lái xe đây? thằng Geoffroy hỏi.

- Dĩ nhiên là tao rồi, thằng Joachim trả lời.

– Tại sao vậy, thừa mày? thằng Geoffroy hỏi.

- Tại vì chính tao có ý tưởng đi cắm trại, với Cả cái lều này, cũng là tao đem theo nốt, thằng Joachim nói.

Thằng Geoffroy không được hài lòng lắm, nhưng vì chúng tôi vội đi cắm trại quá, nên chúng tôi bảo nó đừng có sinh sự nữa. Thế là, tất cả chúng tôi trèo lên cái ô tô, chúng tôi chất mền lên trên nóc thế rồi tất cả chúng tôi đều kêu "din din", chỉ trừ thằng Joachim lái xe và kêu: "Tránh nào, nào thằng cha! Đi đi chứ, ô

cái thằng lái đò này! Đồ giết người! Các vị thấy tôi tránh nó thế nào chưa, cái thằng kia kia, xe nó là xe thể thao hở?" Cái thằng Joachim này, lớn lên nó sẽ lái xe kinh phái biết. Thế rồi nó nói với chúng tôi:

- Chỗ này tôi thấy đẹp đây. Mình đỗ lại thôi.

Thế là, tất cả chúng tôi ngừng "din din" và chúng tôi xuống xe, còn thằng Joachim thì ngấm nhìn khắp xung quanh, đặc ý ra mặt.

- Tốt lắm. Mang lều ra đây, bọn mình ở sát sạt ngay sông đây.

- Mà nhìn thấy sông ở đâu hở? thằng Rufus hỏi.

- Ồ kia chứ đâu! thằng Joachim nói. Minh giả vờ mà, sao hả!

Thế rồi chúng tôi mang lều ra, và trong khi chúng tôi dựng lều, thằng Joachim bảo thằng Geoffroy và thằng Clotaire đi ra sông lấy nước sau đó giả vờ nhóm lửa để nấu cơm trưa.

Dựng lều lên cũng không phải ngon xơi lắm nhưng, chúng tôi đã chồng các hộp cái này lên trên cái kia và chúng tôi phủ mền lên trên cùng. Trông hay phết.

- Nào ăn cơm trưa nào! thằng Geoffroy kêu lên. Thế là tất cả chúng tôi đều ăn giả vờ, trừ mỗi thằng Alceste là ăn thật, bởi vì nó đã mang theo bánh mì phết từ nhà nó.

- Gà này ngon nhỉ! thằng Joachim vừa nói vừa kêu "nhoàm nhoàm".

Mày đưa tao một tẹo bánh mì phết của

mày nhé? thằng Maixent hỏi thằng Alceste.

- Mày có hơi bị điên không hử? thằng Alceste trả lời. Tao có hỏi xin gà của mày đâu?

Nhưng thằng Alceste vẫn là một đứa bạn tốt, nó giả vờ đưa một miếng bánh mì quét của nó cho thằng Maixent.

- Được rồi, bây giờ, phải dập lửa, thằng Joachim nói, và đào hố lấp hết giấy má với cả vỏ hộp đi.

- Mày bị thần kinh à, thằng Rufus nói. Nếu lấp hết tất cả giấy má với cả vỏ hộp ở bãi đất trống thì bọn mình có mà làm đến Chủ nhật mới xong!

- Sao mày đàn thế không biết thằng Joachim nói. Minh chỉ giả vờ thôi! Bây giờ, tất cả vào trong lều để ngủ.

Lúc ấy, phải nói là hay ra phết, ở trong lều; cả bọn nằm chật kinh và nóng ời là nóng, nhưng chúng tôi thích cực. Dĩ nhiên là chúng tôi không ngủ thật, bởi vì chúng tôi có buồn ngủ đâu, với cả cũng làm gì có chỗ. Chúng tôi ở dưới cái mềm được một lúc thì thằng Alceste lên tiếng.

- À, chẳng gì sất. thằng Joachim nói. ai thích ngủ thì ngủ, ai thích ra sông tắm thì ra sông tắm. Khi ta đi cắm trại, ai thích làm gì thì làm. Thế mới gọi là thích chứ.

- Giá mà tao mang theo lông chim nhĩ, thằng Eudes nói, nếu không bọn mình đã có thể chơi trò giả vờ làm người Da đỏ ở trong lều.

- Làm người Da đỏ? thằng Joachim nói. Mà đã thấy người Da đỏ đi cắm trại bao giờ chưa hả thằng đàn?

– Mày bảo tao là thằng đàn hủ? thằng Eudes hỏi.

- Eudes nói có lý, thằng Rufus nói, bọn tao hơi bị bức mình trong cái lều của mày rồi đây!

- Không sai, mày chính là thằng đàn, thằng Joachim nói, và nó đúng là đã sai lắm, bởi vì với thằng Eudes, thì đừng có mà đùa; nó khỏe cực và bóp! nó đã đâm một phát vào mũi thằng Joachim, cái thằng cũng điên lên và bắt đầu ẩu đả với Eudes. Và bởi vì trong lều chẳng có mấy chỗ trống nên đứa nào cũng bị dính tát tai, thế rồi đóng hộp sụp xuống và chúng tôi chập vật lăm mới chui được ra khỏi cái mền; đúng là thích kinh khủng.

Nhưng thằng Joachim thì không thích mấy và nó vừa giẫm chân lên cái mền

vừa gào: "đã thế bọn mày cút hết ra khỏi lều của tao! Tao sẽ cắm trại một mình!"

– Mày tức thật hay là mày giả vờ tức? thằng Rufus hỏi.

Thế là cả lũ chúng tôi cười lăn, và thằng Rufus vừa cười với chúng tôi vừa hỏi:

- Tao nói có gì buồn cười đấy hả, bọn mày? Này tao nói có gì buồn cười?

Thế rồi thằng Alceste nói rằng muộn rồi và rằng nó phải về nhà ăn tối.

- Phải rồi, thằng Joachim nói. Với lại trời cũng mưa kìa! Nhanh lên! Nhanh lên! Dọn tất cả đồ đạc rồi chạy ngay lên xe nào!

Đi cắm trại đúng là quá thích, và chúng tôi đùa nào đùa nấy về nhà mệt nhưng mà vui. Kể cả là bố mẹ chúng tôi có la mắng đi nữa, tại vì chúng tôi về bị muộn

quá.

Và thật ra thì chẳng công bằng tẹo nào, bởi vì có phải lỗi tại chúng tôi đâu, một khi chúng tôi bị vướng vào một đám kẹt xe kinh khủng trên đường về!

CHÚNG TÔI NÓI Ở TRÊN ĐÀI

Sáng nay, ở trên lớp, cô giáo nói với chúng tôi "Các em, cô báo cho các em một tin rất hay: trong khuôn khổ một cuộc điều tra quy mô lớn đối với học sinh phổ thông, các phóng viên trên đài sẽ đến phỏng vấn chúng ta."

Chúng tôi không nói gì, bởi vì chúng tôi không ai hiểu gì cả, trừ thằng Agnan ra; nhưng thằng ấy thì cũng phải thôi, bởi vì nó là cục cưng của cô giáo và luôn đứng đầu lớp. Thế là cô giáo bèn giải

thích cho chúng tôi rằng các ông ở đài đó sẽ đến đây đặt

cho chúng tôi các câu hỏi, rằng bọn họ đều làm như vậy ở tất cả các trường, và rằng hôm nay là đến lượt chúng tôi.

- Và cô tin tưởng vào sự ngoan ngoãn, vào sự ăn nói một cách thông minh của các em, cô giáo nói.

Chúng tôi ấy à, khi biết rằng chúng tôi sẽ nói ở trên đài chúng tôi đã căng thẳng ra trò. và cô giáo đã phải quật thước kẻ xuống bàn nhiều lần mới có thể dạy tiếp cho chúng tôi tiết ngữ pháp.

Thế rồi, cánh cửa lớp mở ra, và thầy hiệu trưởng bước vào cùng với hai ông kia, một ông mang theo một cái va li.

- Đứng lên nào! cô giáo nói.

- Ngồi xuống đi! thầy hiệu trưởng nói. Các em, thật là một vinh dự lớn cho trường ta khi được đón chuyến thăm của đài phát thanh, là nơi, nhờ sự kì diệu của sóng điện, và nhờ cả vào thiên tài của Marconi, sẽ phát lại tiếng các em nói đến hàng nghìn gia đình. Thầy chắc chắn rằng các em hiểu rõ niềm vinh dự này, rằng các em sẽ có đầy đủ tinh thành trách nhiệm. Hơn nữa, thầy cũng báo trước cho các em, thầy sẽ trừng phạt tất cả những ai quậy phá! còn các vị, bây giờ các vị giải thích những gì các vị cần làm.

Thế là, một trong hai chú kia nói với chúng tôi rằng chú ta sẽ đặt các câu hỏi về những thứ chúng tôi thích làm, về những thứ chúng tôi đọc và về những thứ chúng tôi học ở trường. Thế rồi, chú này

cầm một cái máy ở trong tay và chú này nói:

"Đây là cái micro. Các cháu sẽ nói vào đây, thật đông đặc, không sợ sệt gì cả; và tối nay, đúng vào tám giờ, các cháu sẽ được nghe lời của chính các cháu, vì tất cả đây đều được ghi âm."

Thế rồi chú nà quay người về phía cái chú đang mở cái vali đặt trên bàn cô giáo ra, và bên trong va li thì có các cái máy; và chú đó đã chụp lên tai các thứ để nghe. Hệt như các phi công tôi xem trong một bộ phim; nhưng dài thì không hoạt động, và bởi vì có nhiều sương mù quá, họ không thể nào tìm được cái thành phố họ phải đến, và họ đã bị bỏ rơi xuống nước; và bộ phim ấy hay cực kỳ. Và cái chú đầu tiên nói với cái chú chụp

các thứ vào tai:

- Mình bắt đầu được chưa, Pierrot?

- Được rồi, chú Pierrot nói, thử giọng một cái trước đã.

- Một, hai, ba, bốn, năm; được chưa? chú kia hỏi.

- Được rồi đây, Kiki, chú Pierrot trả lời.

- Ô kê, chú Kiki nói, nào, ai muốn nói đầu tiên đây?

- Cháu! Cháu! Cháu! tất cả chúng tôi cùng kêu lên.

Chú Kiki bật cười và chú nói: "Chú thấy rõ là chúng ta có rất nhiều ứng cử viên; vì thế chú sẽ đề nghị cô giáo chọn cho chú một bạn trong số các cháu."

Và cô giáo, dĩ nhiên rồi, cô nói rằng cần phải hỏi thằng Agnan, bởi vì nó là

đưa đứng đầu lớp. Với cái thẳng cục cụng ấy thì tốt cuộc lúc nào mà chẳng thể thật đấy chứ còn gì nữa! Thằng Agnan tiến về phía chú Kiki, và chú Kiki giơ cái micro ra trước mặt nó, và cái mặt thằng Agnan ấy trắng bệch cả ra.

- Nào, cháu muốn nói tên cháu cho chú nghe chứ, hả nhóc con? chú Kiki hỏi.

Thằng Agnan há mồm ra và nó chẳng nói gì sất. Thế là, chú Kiki nói:

- Cháu tên là Agnan, phải không nào?

Thằng Agnan gật đầu một cái thay câu trả lời.

-Hình như là, chú Kiki nói, cháu là người đứng đầu cả lớp. Điều các chú muốn biết, là những gì cháu làm để giải trí, các trò cháu thích chơi nhất ... Thôi nào, trả lời đi! Không việc gì phải sợ,

thấy chưa!

Thế là thằng Agnan bắt đầu khóc, và rồi nó ôm thật sự, và cô giáo phải chạy ra ngoài cùng với nó. Chú Kiki lấy tay lau trán, chú nhìn chú Pierrot và rồi chú hỏi chúng tôi:

– Có ai trong số các cháu không sợ nói trước micro không?

- Cháu! Cháu! Cháu! tất cả chúng tôi cùng kêu lên.

- Được rồi, chú Kiki nói, nhóc béo kia, kia kia, đến đây. Phải rồi. .. Thế nào, ta bắt đầu nhé. . . Cháu tên là gì, hả nhóc con?

- Alceste, thằng Alceste nói.

- Alchechte á? chú Kiki hỏi, ngạc nhiên hết sức.

– Em làm ơn đừng nói trong lúc đây

môm cho thầy nhờ được không? thầy hiệu trưởng nói.

- Vâng, thằng Alceste nói, tại em đang ăn bánh sừng bò thì chú ấy gọi đấy chứ.

- Bánh sừng... Ra bây giờ lại được phép ăn trong lớp phởng? thầy hiệu trưởng kêu lên. Thế cơ đấy, tuyệt thật! Ra đứng góc. Chúng ta sẽ giải quyết vấn đề này sau; và để cái bánh sừng bò của em lại trên bàn!

Thế là thằng Alceste thở dài đánh thượt một cái, nó bỏ cái bánh sừng bò lại trên bàn cô giáo, và nó đi ra chỗ đứng phạt, và nó bắt đầu ăn cái bánh xốp nó lôi từ trong túi quần ra, cùng lúc đó chú Kiki lấy ống tay áo lau cái micro.

- Hãy thông cảm, thầy hiệu trưởng

nói, chúng còn quá trẻ con và cũng hơi nghịch ngợm.

– Ô! chúng tôi quen rồi, chú Kiki vừa nói vừa cười. Trong cuộc điều tra trước, chúng tôi còn phỏng vấn cả phu bến cảng bãi công. Đúng không nhỉ, Pierrot?

– Vâng cũng hay lắm, chú Pierrot nói.

Thế rồi chú Kiki gọi thằng Eudes.

- Cháu tên là gì, hả nhóc con chú ta hỏi.

- Eudes! thằng Eudes kêu lên, và chú Piertot tháo cái thứ chú ấy chụp vào tai ra.

- Đừng nói to thế chú Kiki nói. Đây là lý do tại sao người ta đã sáng chế ra đài phát thanh; để nghe được từ rất xa

mà không phải gào lên. Nào, chúng ta bắt đầu lại... Cháu tên là gì, hả nhóc con?

- Ô, Eudes, cháu đã báo chú rồi cơ mà, thằng Eudes nói.

- Ô không, chú Kiki nói. Không được nói với chú là cháu đã báo chú rồi. Chú hỏi tên cháu thì cháu cứ việc trả lời, chỉ cần thế thôi. Được chưa?

Hả Pierrot?... Nào, ta bắt đầu lại... Cháu tên là gì, hả nhóc con?

- Eudes, thằng Eudes nói.

- Ai mà chẳng biết, thằng Geoffroy nói.

- Ra ngoài ngay, Geoffroy! thầy hiệu trưởng nói.

- Trật tự! chú Kiki kêu lên.

- Này! Khi nào cậu hét thì làm ơn báo trước một tiếng! Chú Pierrot nói,

chú này đã nhấc thứ chú chụp ở tai ra. Chú Kiki để hai tay áp lên mắt, chú đợi mắt một lúc, chú nhấc hai tay ra, và chú hỏi thằng Eudes thích làm gì để giải trí.

- Cháu đá bóng rất kinh khủng, thằng Eudes nói. Cháu chấp tất cả bọn nó.

- Không đúng, tôi nói, thế hôm qua mày bắt gôn, bọn tao giã mày thế nào hả?

- Chứ sao! thằng Clotaire nói.

- Thằng Rufus đã thổi viêt vị rồi! thằng Eudes nói.

- dĩ nhiên rồi, thằng Maixent nói, nó ở bên đội mày mà. Tao ấy à, lúc nào tao chả bảo một đứa không thể nào vừa làm cầu thủ lại vừa làm cả trọng tài, kể cả là chỉ một mình nó là có còi!

Mày muốn tao đâm cho một phát vào mũi không hử? thằng Eudes hỏi, và thầy

hiệu trưởng phạt nó thứ Năm phải ở lại lớp.

Thế là chú Kiki nói rằng đã thu xong cả rồi, chú Pierrot sắp lại các thứ cho vào vali, và cả hai chú cùng đi luôn.

Lúc tám giờ, tối hôm đó, ở nhà tôi, ngoài bố và mẹ, còn có cả ông và bà Blédurt; ông và bà Courteplaque, các hàng xóm của chúng tôi cùng ngồi quanh cái đài để nghe tôi nói. Bà tôi thì được báo quá muộn và bà không thể đến kịp, nhưng bà đã nghe đài ở nhà, với các bạn bà. Bố tôi tự hào lắm, và bố bừa lấy tay xoa lên đầu tôi vừa nói: "Hê, hê!". Tất cả mọi người đều rất thích chí.

Nhưng tôi không hiểu đã có chuyện gì xảy ra ở trên đài, đến tám giờ, chỉ thấy có nhạc mà thôi. Điều đó khiến tôi hết

sức ái ngại cho chú Kiki và chú Pierrot. Các chú đó chắc phải thất vọng kinh lắm.

Marie-Edwige

Mẹ cho phép tôi mời bọn bạn trong lớp đến nhà tôi ăn quà chiều, và tôi đã mời cả Marie-Edwige. Marie-Edwige có mái tóc vàng, có đôi mắt xanh, và đó là con gái ông bà Courteplaque, những người sống trong căn nhà bên cạnh nhà chúng tôi.

Khi lũ bạn đến, thằng Alceste lập tức vào ngay phòng ăn để xem bữa quà chiều có gì và, khi quay lại, nó đã hỏi: "Còn ai đó vẫn chưa đến hả? Tao đã đếm ghế rồi, có một phần bánh ga tô thừa ra." Thế là tôi nói rằng tôi đã mời cả Marie-Edwige và tôi giải thích cho bọn nó rằng đây là con gái ông bà Courteplaque, những

người sống trong căn nhà bên cạnh nhà chúng tôi.

- Nhưng đó là một đứa con gái! thằng Geoffroy nói.

- Đúng vậy, thì sao, tôi trả lời nó.

-Bọn mình đâu có chơi với bọn con gái đâu, thằng Clotaire nói; nếu con bé đó đến, bọn mình không nói chuyện với nó, bọn mình cũng chẳng chơi với nó; thật, không vớ vẩn gì hết...

- Ở nhà tao, tao thích mời ai thì tao mời, tôi nói, còn nếu mày không thích, thì tao có thể cho mày một cái tát.

Nhưng tôi không có thời gian để cho một cái tát, bởi vì có người đã bấm chuông cửa và Marie -Edwige đã bước vào. Cô nàng mặc một cái váy có hoa văn như của cái ri đô hai lớp trong

phòng khách, Marie -Edwige ấy, nhưng là màu lục sẫm, với cái cổ áo trắng có đầy những lỗ nhỏ ở diềm. Cô nằng hay cực, Marie -Edwige ấy, mỗi tội hơi khó chịu tí là cô nàng mang theo một con búp bê.

- Thế nào Nicola s, mẹ bảo tôi, con không giới thiệu cô bạn nhỏ với các bạn con à?

- Đây là Eude s, tôi nói; thế còn đây thì gồm Rufus, Clotaire, Geoffroy với cả Alceste.

- Còn búp bê của tôi, Marie -Edwige nói, nó tên là Chantal; váy của nó bằng lụa tuyết xo đây.

Vì không đứa nào nói gì nữa, mẹ bèn nói rằng chúng tôi có thể qua bàn ăn, rằng bữa quà chiều đã dọn ra rồi.

Marie-Edwige ngồi giữa Alceste và tôi. Mẹ tiếp cho chúng tôi Sô cô la với cả bánh ga tô; ăn thì ngon lắm, nhưng cầm đĩa nào phát ra một tiếng động; tưởng đâu như chúng tôi đang ở trường và có thanh tra đến ấy. Thế rồi Marie -Edwige quay về

phía thẳng Alceste và cô nàng nói với nó:

– Cậu ăn nhanh ghê nhỉ! Tôi chưa bao giờ thấy ai ăn nhanh như cậu! Đúng là kinh khủng!

Thế rồi cô nàng động đậy hai mi mắt rất nhanh, làm nhiều lần.

Còn Alcéste ấy à, nó chẳng động đậy tí nào mi mắt; nó nhìn Marie -Edwige, nó nuốt một đồng tuồng bánh ga tô nó ngậm trong mồm, cả người nó trở

nên đổ lù và rồi nó

nở một nụ cười dần thối.

- Ôi dào! thằng Geo ffroy nói, tao cũng có thể ăn nhanh ngang nó, thậm chí nhanh hơn nếu tao muốn!

- Mà y đùa chắc thằng Alceste nói.

- Ô! Marie -Edwige nói, nhanh hơn Alceste nữa thì tôi thật ngạc nhiên.

Và thằng Alce ste lại lần nữa nở nụ cười dần thối của nó. Thế là thằng Geo ffroy nói.

- Rồi mà y sẽ thấy!

Và nó bắt đầu ăn hết tốc lực phần bánh ga tô của nó. Alce ste không thể nào thi đấu được nữa, bởi vì nó đã ăn hết phần ga tô của nó rồi còn đâu, nhưng những đứa khác cũng vào cuộc.

- Tao thắng rồi! thằng Eude s kêu lên,

phun vụn bánh tứ tung.

- Mà thì không tính, thằng Rufus nói, trong đĩa của mày có còn tí tẹo bánh ga tô nào đâu.

- Đừng vớ vẩn! thành Eude s nói, tao còn đây!

- Đừng làm tao phải phì cười, thằng Clotaire nói; tao mới là có miếng ga tô to nhất cho nên người thắng chính là tao!

Tôi rất muốn, thêm một lần nữa, cho nó một cái tát, cái đồ ăn gian Clotai re này; nhưng mẹ đã bước vào và mẹ nhìn bàn ăn với hai mắt mở tròn.

- Thế nào! mẹ hỏi, mấy đứa đã ăn xong bánh ga tô rồi ư?

- Cháu thì chưa, Ma rie-Edwige trả lời, cô nàng ăn từng tí một, và thế mất thời gian lắm, bởi vì trước khi cho bánh

vào môm, những mẫu bánh ga tô ấy, cô nàng còn cho búp bê ăn; nhưng dĩ nhiên con búp bê đâu có ăn.

- Được rồi, mẹ nói, khi nào các cháu ăn xong, các cháu có thể ra chơi ngoài vườn, trời đẹp lắm đấy.

Rồi mẹ đi ra.

- Mày có bóng đá không? thằng Clotaire hỏi tôi.

- Phải lắm, thằng Rufus nói, vì nếu nuốt bánh ga tô, thì chúng mày có thể ghê thật; nhưng đá bóng thì là chuyện khác. Tao mà đã có bóng ấy à, tao rê qua tất.

- Đừng làm tao phải phì cười, thằng Geoffroy nói.

- Người nhào lộn đầu kinh khủng nhất chính là Nicolas, Ma rie-Edwige nói.

- Nhào lộn đầu á? thằng Eudes nói.

Tao mới là người nhào lộn đầu kinh nhất.
Tao nhào lộn đầu hàng năm nay rồi.

- Mà có cái mông phát tởm, tôi nói;
mày biết rõ là nếu nhào lộn đầu, tao mới
là vô địch!

- Tao chấp mày đấy! thằng Eude s
nói.

Và lũ chúng tôi đều ra cả ngoài
vườn, cùng với Marie-Edwige, cô nàng
cuối cùng cũng ăn xong bánh ga tô.

Ngoài vườn, Eudes và tôi ngay lập
tức bắt đầu nhào lộn đầu. Thế rồi thằng
Ge ffroy nói rằng chúng tôi không biết
làm, và nó cũng nhào lộn đầu luôn.
Thằng Rufus nhào chẳng ra gì lắm, còn
thằng Clotaire thì phải ngừng nhào ngay,
bởi vì nó làm rơi lẫn vào cỏ một hòn bi
ở trong túi. Marie-Edwige ấy à, cô nàng

vỗ tay, còn thằng Alce ste, một tay nó cầm bánh xốp nó mang từ nhà đi để ăn sau bữa quà chiều, tay kia nó cầm Chantal, con búp bê của Marie-Edwige.

Điều làm tôi ngạc nhiên là thằng Alceste lại chia đầu mẫu bánh cho con búp

bê; bình thường, nó chẳng cho cái gì hết, kể cả với bọn bạn.

Clotaire, cái thằng đã tìm thấy bi, nói:

- Thế chúng mày biết làm thế này không? Và nó bắt đầu đi bằng hai tay.

- Ô! Marie-Edwige nói, thật là kinh khủng!

Cái quả đi bằng hai tay đúng là khó hơn nhào lộn đầu; tôi đã thử, nhưng lần nào cũng bị ngã. Thằng Eudes làm khá

phết và nó đi bằng tay lâu hơn thằng Clotai re. Cũng có thể tại thằng Clotaire lại bắt đầu đi tìm hòn bi, cái hòn bi lại rơi khỏi túi nó một lần nữa.

- Đi bằng tay thì ích gì, thằng Ru fu s nói. Biết trèo cây mới gọi là có ích.

Và thằng Rufus bắt đầu trèo cây; và tôi phải nói rằng cây nhà tôi chẳng dễ trèo tí nào, bởi vì chẳng có nhiều cành lá lắm, còn các cành thì lại ở tít trên cao, gần với cả lá.

Thế là chúng tôi cười âm ỉ, bởi vì thằng Rufus bám cả hai chân hai tay vào cái cây, nhưng nó nhích lên hơi bị chậm.

- Xê ra, tao sẽ cho mày xem, thằng Geoffroy nói.

Nhưng thằng Ru fu s không muốn buông cây ra; thế là thằng Geoffroy và

thằng Clotaire đều thử trèo cây cùng một lúc, trong lúc ấy thằng Rufus kêu lên:

- Nhìn tao này! Nhìn tao đây! Tao lên cao này!

Thật may là bố không có ở đó, bởi vì bố không thích có ai giở trò nghịch cây trong vườn. còn Eudes và tôi, vì không có chỗ trên cây nữa, chúng tôi lại nhào lộn đầu, và Marie-Edwige đếm xem ai nhào được nhiều hơn.

Thế rồi bà Courteplaque kêu lên từ vườn bên kia:

- Marie-Edwige! Về thôi! Đến giờ học piano rồi!

Thế là Marie-Edwige lấy lại con búp bê từ tay Alceste, cô nàng vẫy tay ra hiệu tạm biệt chúng tôi và cô nàng đi về.

Rufus, Clotaire và Geoffroy liên

buông cái cây ra, Eude s ngừng nhào lộn đầu và Alceste nói:

- Bây giờ muộn rồi, tao về đây.

Và bọn chúng nó về cả.

Thật là một ngày hay ơì là hay và chúng tôi đã chơi vui kinh; nhưng tôi không rõ Marie-Edwige có thích hay không.

Đúng thế đấy, chúng tôi đã không lịch sự với Marie-Edwige lắm. Cả bọn gần như không nói chuyện với cô nàng và chúng tôi chỉ chơi với nhau mà thôi, như thể cô nàng không hề có ở đó.

Khoa chơi tem

Thằng Rufus sáng nay đến trường khoái chí kinh. Nó cho chúng tôi xem một quyển vở mới tinh của nó, và trên trang đầu tiên, ở cao phía góc trái có dán

một con tem. Trên những trang khác, thì chẳng có gì sất.

- Tao bắt đầu một bộ sưu tập tem, thằng Rufus bảo chúng tôi.

Và nó giải thích với chúng tôi rằng chính bố nó gợi ý cho nó làm một bộ sưu tập tem; rằng cái việc đó có hẳn tên là khoa chơi tem, và bởi vì cái đó có ích khiếp lắm, vì là người ta có thể học cả lịch sử với địa lý trong khi ngắm tem. Bố nó cũng bảo nó rằng một bộ sưu tập tem có thể đáng giá hàng đồng với cả hàng đồng tiền, và rằng có một ông vua nước Anh có một bộ sưu tập đắt giá kinh lắm.

- Cái hay là, thằng Rufus nói với chúng tôi, tất cả chúng mày đều đi sưu tầm tem; thế là, chúng ta có thể trao đổi với nhau. Bố tao bảo rằng cứ như vậy

người ta có thể có được những bộ sưu tập kinh khủng.

Nhưng mà các con tem thì không được rách, và nhất là chúng phải còn nguyên răng.

Khi tôi về nhà ăn trưa, tôi lập tức yêu cầu mẹ cho tôi các con tem.

- Lại còn cái phát kiến gì nữa đây? mẹ hỏi. Con đi rửa tay ngay và đừng có làm mẹ nhức đầu với những ý tưởng kỳ quặc của con.

- Thế con cần tem để làm gì, hả ông tướng? bố hỏi tôi. Con gửi thư hả?

-Ồ không, tôi nói, để làm khoa chơi tem, như thằng Rufus.

-Ồ thế thì tốt đấy chứ! bố nói, chơi tem là một khoa rất thú vị. Trong khi sưu tầm tem, người ta có thể học hàng đống

thứ, nhất là lịch sử và địa lý. Thế và, con biết đấy, một bộ sưu tầm tem từ tế có thể đáng giá rất ghê. Có một ông vua ở Anh có một bộ

sưu tầm đáng giá cả một gia tài!

- Vàng, tôi nói. Vì thế cùng với bọn bạn, mình có thể trao đổi lẫn nhau, và mình sẽ có những bộ sưu tầm kinh khủng, với các con tem có đầy răng.

- Đích thị... bố nói. Dù sao đi nữa, bố vẫn thích thấy con sưu tầm tem hơn là mấy thứ đồ chơi vô dụng đầy cả túi con lẫn cả nhà. Vì vậy, bây giờ con sẽ nghe lời mẹ, con sẽ đi rửa tay, con sẽ ngồi vào bàn ăn, và sau bữa trưa bố sẽ cho con mấy cái tem.

Sau khi ăn, bố tìm trong phòng bố, và bố tìm được ba cái phong bì, rồi bố

xé các góc có tem ra.

- Đấy, vậy là con đã bắt đầu hành trình làm một bộ sưu tập tuyệt diệu rồi! bố vừa bảo tôi vừa cười.

Và tôi đã ôm hôn bố, bởi vì tôi có ông bố cực kỳ nhất trên đời này.

Khi tôi đến trường chiều hôm đó, đã có nhiều đứa bắt đầu làm bộ sưu tầm; có thằng Clotaire có một con tem, thằng Geoffroy có một con khác và thằng Alceste có một con nữa, nhưng rách nát, chả ra gì, dính đầy bơ, và thiếu mất hàng đồng rỗng. Tôi ấy à, với ba con tem, tôi có bộ sưu tập cực kỳ nhất. Thằng Eudes chẳng có cái tem nào

và nó bảo chúng tôi rằng chúng tôi bị đàn cả lũ và rằng cái này chả ích quái gì; rằng nó thích đá bóng hơn gấp vạn.

- Chính mày bị đàn thì có, thằng Rufus nói.

Nếu vua nước Anh mà đi đá bóng thay vì làm các bộ sưu tập tem, thì ông ta làm sao mà giàu được. Thậm chí chắc cũng chả được làm vua nữa.

Cái thằng nói có lý lắm, Rufus ấy, nhưng vì chuông báo vào lớp đã reo, chúng tôi không thể tiếp tục khoa chơi tem được nữa.

Đến giờ ra chơi, cả bọn chúng tôi bắt đầu vào cuộc trao đổi.

- Mày có cái tem tao không có, thằng Rufus bảo thằng Clotaire, tao đổi nó cho mày.

- Đồng ý, thằng Clotaire nói. Tao đổi cái tem của tao lấy hai cái tem của mày.

- Tại sao tao lại phải đổi hai cái tem

của tao lấy cái tem của mày, thừa mày?
thằng Rufus hỏi. Tao chỉ đổi một tem lấy
một tem thôi.

- Tao sẽ đổi tem của tao lấy một tem,
thằng Alceste nói.

Thế rồi thầy Nước Lèo tiến lại chỗ
chúng tôi. Thầy Nước Lèo chính là giám
thị của chúng tôi, ngay khi thầy thấy
chúng tôi tụ tập cả lũ là thầy đã nghi ngờ
luôn, và bởi vì chúng tôi lúc nào cũng tụ
tập cả lũ, bởi chúng tôi là một đồng bạn
thân kinh lắm, nên thầy Nước Lèo lúc
nào cũng nghi ngờ.

- Hãy nhìn thẳng vào mắt tôi đây,
thầy Nước Lèo nói với chúng tôi. Các
cậu vẫn còn mưu toan cái gì nữa, hả đồ
hư đốn.

- Không gì sất, thừa thầy, thằng

Clotaire nói. Bọn em làm khoa sưu tập tem, thế nên bọn em trao đổi tem. Một tem đổi hai tem, đại loại những thứ như vậy, để làm những bộ sưu tập cực đỉnh.

- Khoa sưu tập tem kia à? thầy Nước Lèo nói. Ồ thế thì tốt đấy chứ! Rất tốt! Rất bổ ích, nhất là về các vấn đề liên quan đến lịch sử và địa lý! Thế rồi, một bộ sưu tập tốt, có thể đáng giá rất đắt... Đã từng có một ông vua, tôi không nhớ chính xác ở nước nào, mà tôi cũng không nhớ tên ông ta là gì, có một bộ sưu tập đáng giá cả gia tài!... Đã vậy thì các cậu cứ trao đổi đi, nhưng đừng có giở trò đấy.

Thầy Nước Lèo đi khỏi và thằng Clotaire chìa bàn tay có con tem ở trong về phía thằng Rufus.

- Thế nào, đồng ý chứ? thằng Clotaire hỏi.

- Không, Rufus trả lời.

- Tao thì đồng ý, thằng Alceste nói.

Thế rồi thằng Eudes tiến đến bên Clotaire, và hấp! nó thả luôn con tem.

- Cả tao nữa, tao sẽ bắt đầu một bộ sưu tập! thằng Eudes vừa kêu vừa cười.

Và nó bắt đầu chạy. Clotaire ấy à, nó không cười, nó vừa chạy theo thằng Eudes vừa kêu thằng kia trả tem cho nó, đồ ăn cướp. Thế rồi Eudes, không dừng lại tí nào, bèn liếm cái tem, rồi nó dán cái tem lên trên trán.

- Ê chúng mày! thằng Eudes kêu lên. Nhìn này! Tao là một lá thư! Tao là một lá thư chuyển bằng máy bay.

Và thằng Eudes dang rộng hai cánh

tay rồi nó bắt đầu vừa chạy vừa "din din", nhưng thằng Clotaire đã ngáng được nó một phát, và thằng Eude s ngã kèngh, và bọn chúng bắt đầu ầu ẩu đá rất kinh, và thầy Nước Lèo đã chạy đến.

- Ô! tôi biết chắc chắn là tôi không thể tin các cậu được mà, thầy Nước Lèo nói; các cậu thì làm thế nào chơi đùa thông minh tử tế được! Nào, hai cậu, ra kia đứng phạt... Và cậu nữa, Eude s, cậu làm ơn bỏ cái tem kì cục trên trán cậu xuống cho tôi nhờ!

- Vâng, nhưng thầy hãy bảo nó chú ý đừng có mà làm rách răng, thằng Ru fu s nói. Đây là một trong những cái tem em bị thiếu.

Và thầy Nước Lèo bắt luôn nó ra đứng phạt cùng Clotaire và Eudes.

Nếu tính đến khoa chơi tem, thì chỉ còn lại mỗi Geoffroy, Alceste và tôi.

- Ê, bọn mày! Bọn mày không muốn tem của tao à? Thằng Alceste nói.

- Tao đổi tem của tao lấy ba tem của mày, thằng Geoffroy nói với tôi.

- Mày có hơi bị điên không hả? tôi hỏi nó. Nếu mày muốn ba cái tem của tao, thì đưa lại tao ba cái tem khác, đừng vớ vẩn! Tao đổi cho mày một tem lấy một tem.

- Tao ấy à, tao thích đổi tem của tao lấy một cái tem khác, thằng Alceste nói.

- Nhưng thẻ thì tao được quái gì? Geoffroy nói với tôi. Đây là một loại tem mà!

- Thế nào? Tem của tao chúng mày không muốn à? thằng Alceste hỏi.

- Tao đồng ý đưa cho mày ba cái tem của tao, tôi bảo thằng Geoffroy, nếu mày đổi cho tao cái gì đó hay ho.

- Đồng ý! thằng Geoffroy nói.

- Vì chẳng đứa nào cần tem của tao, đã thế, thì tao làm thế này! Alceste hét lên và nó xé luôn bộ sưu tập của nó.

Khi tôi về đến nhà, khoan khoái ra mặt, bố đã hỏi tôi:

- Thế nào, nhà sưu tầm tem trẻ tuổi, bộ sưu tập tiến triển tốt chứ?

- Hay cực, tôi bảo bố.

Và tôi chìa cho bố xem hai hòn bi thằng Geoffroy đổi cho tôi.

ẢO THUẬT GIA MAIXENT

Lũ chúng tôi được mời tới ăn quà chiều ở nhà thằng Maixent, và việc này khiến chúng tôi phải ngạc nhiên, bởi vì thằng Maixent chẳng bao giờ mời đứa nào đến nhà nó. Mẹ nó không thích thế nhưng nó giải thích với chúng tôi rằng chú nó, người làm lính thủy hấn hoi, nhưng tôi nghi rằng đó là chuyện bốc phét và rằng chú nó chả phải là lính thủy lính hỏa gì sất, đã tặng cho nó quà là một cái hộp ảo thuật, Và làm ảo thuật mà không có ai xem thì kỳ cục quá, và chính vì thế' nên mẹ thằng Maixent mới cho phép nó mời chúng tôi.

Khi tôi đến, tất cả bọn bạn đã có mặt rồi, và mẹ thằng Maixent tiếp quà chiều

cho chúng tôi: có trà sữa với cả bánh mì phết; chả kinh khủng lắm. Và cả lũ chúng tôi đều ngó Alceste, cái thằng đang ăn hai cái bánh mì Sô cô là mà nó mang từ nhà đi, nhưng hỏi xin nó thì chẳng ăn thua gì, bởi vì Alceste, bản thân là thằng bạn rất tốt sẽ đưa cho mình bất cứ thứ gì, với điều kiện là thứ đó không ăn được.

Sau bữa quà chiều, Maixent đưa chúng tôi vào phòng khách, nơi nó đã sắp sẵn ghế thành hàng lối, như là ở nhà thằng Clotaire khi bố nó diễn trò cho chúng tôi xem vậy; rồi Maixent đứng đằng sau cái bàn, và trên cái bàn có cái hộp ảo thuật. Mai xent mở cái hộp ra; có đầy các thứ ở bên trong, và nó như tất cả những con súc sắc...

- Chúng mày nhìn con súc sắc này,

thằng Mai xent nói. Ngoài chuyện nó to đùng ra, nó như tất cả những con súc sắc ...

- Không phải, thằng Geo ffroy nói, nó rỗng ruột, và bên trong nó còn có một con súc sắc khác.

Thằng Mai xent há mồm ra và nó nhìn thằng Geo ffroy.

- Mà thì biết gì mới được? thằng Mai xent hỏi.

- Tao biết được bởi vì ta cũng có cái hộp ảo thuật đó ở nhà, thằng Geo ffroy trả lời; chính bố tao đã tặng tao khi tao xếp thứ mười môn chính tả.

- Thế nó có ngón lừa phải không? Thằng Rufus hỏi.

- Không thừa mà, không có ngón lừa nào sất! thằng Mai xent kêu lên.

Có ngón nào thì chỉ là thằng Geoffroy nói dối bản thủ.

- Đích xác là rỗng, con súc sắc của mày ấy, Geoffroy nói, và mày thứ nhắc lại tao nói dối bản thủ xem, tao sẽ cho mày một cái tát!

Nhưng chúng nó không đánh nhau, bởi vì mẹ của Maixent đã vào trong phòng. Bà ấy nhìn chúng tôi, bà ấy đứng như thê' một lúc, thê'rồi bà ấy ra, vừa đi vừa thớ dài và vừa mang theo cả cái bình để trên lò sưởi. Còn tôi, cái vụ súc sắc rỗng khiến tôi quan tâm, vì vậy tôi đến chỗ cái bàn để xem.

- Không được! thằng Maixent kêu lên. Không được! Quay về chỗ của mày đi, Nicolas! Mày không được phép đến gần nhìn!

- Tại sao hứ, thừa mày? tôi hỏi.

- Bởi vì có một ngón lừa, chắc chắn là thế thằng Rufus nói.

- Đích thị, thằng Geoffroy nói, con súc sắc rỗng ruột, vì thế, khi mày đặt nó lên bàn, con súc sắc bên trong...

- Nếu mày còn tiếp tục, Maixent hét lên, thì mày cắt về nhà mày!

Và mẹ của Maixent bước vào phòng, rồi bà ấy lại đi ra với một cái tượng nhỏ đặt trên cái đàn piano. Thế rồi thằng Maixent bỏ súc sắc xuống và nó cầm một cái giống như cái xoong nhỏ.

- Cái xoong này không có gì bên trong sất Maixent vừa nói vừa chỉ cho chúng tôi.

Và nó nhìn thằng Geoffroy, nhưng Geoffroy đang bận giải thích vụ súc sắc

rỗng cho

Clotaire cái thằng vẫn chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì.

- Tao biết rồi, Joachim nói, cái xoong không có gì, và mày sẽ làm một con bồ câu trắng toát từ trong xoong bay ra chứ gì.

- Nếu nó làm được thế Rufus nói, thì vì là có ngón lừa. ,

- Một con bồ câu á? thằng Maixent nói, không hề.

- Vì sao mày lại muốn tao cho ra một con bồ câu hả, đồ đàn?

- Tao xem ảo thuật trên ti vi, và nhà ảo thuật cho ra hàng đồng chim bồ câu ở tứ phía, chính mày là thằng đàn thì có! Joachim trả lời.

- Trước hết, thằng Maixent nói, kể cả

là tao muốn đi nữa, tao cũng không được phép cho bồ câu bay ra từ trong xoong; mẹ tao không muốn tao nuôi động vật trong nhà; cái lần tao mang về một con chuột, đã sinh đủ mọi thứ chuyện rồi. Mà bảo ai là thằng đàn đày, thừa mà?

- Chán nhỉ, thằng Alceste nói; chim bồ câu được ra phết! Tuy là không to, nhưng chỉ cần có đậu Hà Lan tươi, thì là định luôn chả kém gì gà cả.

- Chính mà, là thằng đàn, thằng Joachim bảo thằng Maixent; đây tao đã bảo rõ ai là thằng đàn đày.

Và mẹ Maixent bước vào; tôi tự hỏi không hiểu có phải bà ấy nghe lỏm ở sau cánh cửa hay không, rồi bà ấy nói chúng tôi phải ngoan và chú ý đến cái đèn bàn ở trong góc. Khi bà ấy đi ra, bà ấy có vẻ

bồn chồn thế nào, mẹ Maixent ấy...

Cái xong, thằng Clotaire hỏi, giống như cái súc sắc, cũng rỗng phải không?

- Không phải rỗng cả, thằng Geoffroy nói, chỉ đáy rỗng thôi.

- Đây là ngón lừa, chứ gì nữa, thằng Rufus nói.

Thế là, thằng Mai xent tức lên, nó bảo chúng tôi rằng chúng tôi không phải bạn nó và nó đóng sập cái hộp áo thuật của nó lại và nó bảo rằng nó sẽ không thềm làm các tiết mục nữa. Và nó bắt đầu dối, và chẳng thấy đứa nào nói gì nữa. Thế là mẹ của Maixent chạy vào phòng.

- Có chuyện gì xảy ra vậy? bà ấy kêu lên. Bác không nghe thấy các cháu nói gì cả.

- Tại chúng nó đẩy thằng Maixent

nói; chúng nó không để con làm các tiết mục!

- Nghe này, các cháu, mẹ của Maixent nói. Bác rất muốn các cháu vui vẻ thoải mái, nhưng mà các cháu phải ngoan. Nếu không thì các cháu hãy đi về nhà. Bây giờ, bác phải ra ngoài đi chợ, bác tin rằng các cháu đều là những cậu bé lớn tướng biết ý biết

tứ rồi; và hãy để ý cái đồng hồ quả lắc trên tủ com một nửa đây.

Và mẹ Maixent còn nhìn chúng tôi một cái nữa, rồi bà ây vừa đi ra vừa lắc đầu như thể từ chối ai, hai mắt ngược lên trần nhà.

- Được rồi thằng Maixent nói. Chúng mày có thấy cái hòn bi trắng này không? À há, tao sẽ làm cho nó biến mất.

- Một ngón lừa nữa? Rufus hỏi.

- Ừ thằng Geoffroy nói, nó sẽ cho hòn bi đi rồi bỏ vào túi nó.

- Không hề, thưa mày! Maixent kêu lên; không hề, thưa mày! Tao sẽ làm nó biến mất! Chính xác!

- Còn lâu, Geoffroy nói, mày sẽ không hề làm nó biến mất, Vì tao đã bảo mày rằng mày sẽ bỏ nó vào túi.

- Thế nào? Thế nó có làm biến mất hòn bi trắng của nó hay là không? thằng Eudes hỏi.

- Chính xác là tao có thể làm cho hòn bi trắng biến mất, thằng Maixent nói, nếu tao muốn; nhưng tao không muốn nữa, bởi vì chúng mày không phải là bạn tao, Có thể thôi! Và mẹ tao bảo bọn chúng mày là một lũ ăn tàn phá hại thật là

đúng!

- Á! Thì tao đã bảo mà, thằng Geoffroy nói; để làm một hòn bi biển mất, thì phải là nhà ảo thuật chính công, chứ một thằng vớ vẩn thì làm thế nào được!

- Thế là, thằng Maixent tức lắm và nó chạy đến chỗ Geoffroy để cho thằng này một cái tát, và thằng Geoffroy thì cũng cúi sườn rồi, thế là nó hẩy cái hộp ảo thuật xuống đất, rồi nó tức rồ lên, và cùng với thằng Mai xent chúng nó bắt đầu tát nhau hàng đồng phát. Còn chúng tôi thì vui hết sẩy, và rồi mẹ Maixent bước vào phòng khách. Bà ấy trông không có vẻ vừa ý tí nào.

- Tất cả đi về đi! Ngay lập tức. mẹ Maixent nói với chúng tôi như vậy.

Thế là chúng tôi về, và tôi thì cũng khá là chán, mặc dù chúng tôi đã có một buổi chiều chơi hay phết, bởi vì tôi rất muốn xem thằng Maixent biểu diễn các tiết mục ảo thuật.

- Ôi dào! thằng Clotaire nói, tao thì tin là thằng Rufus nói đúng; thằng Maixent có phải là các nhà ảo thuật chính cống như trên ti vi đâu mà; nó ấy à, có mây ngón lừa là cùng.

Và ngày hôm sau ở trường, Maixent vẫn còn tức chúng tôi, bởi vì hình như là sau khi nó nhặt lại cái cái hộp pháp thuật, nó nhận thấy hòn bi trắng đã biến mất.

TRỜI MƯA

Tôi rất thích khi trời mưa to, rất to, bởi vì như thế tôi sẽ không đi học và tôi sẽ ở nhà và tôi sẽ chơi tàu hỏa chạy điện. Nhưng hôm nay trời mưa chẳng to mấy và tôi phải đi học.

Nhưng bạn biết đấy trời mưa dẫu sao cũng thích phết; chúng tôi chơi trò ngửa mặt lên trời và há mồm ra nuốt nước mưa, Chúng tôi giẫm vào các vũng nước và đá mấy phát mạnh để làm tóe nước vào bọn bạn, chúng tôi chơi trò đi dưới các máng

nước, và nước luồn vào cổ áo sơ mi như thế lạnh cực, đã đi dưới máng nước mà mặc

áo mưa khuy cài kín tận cổ thì còn ra

gì. Chỉ chán cái là đến giờ ra chơi, người ta không cho chúng tôi để chúng tôi khỏi bị ướt.

Trong giờ học, đèn bật sáng trung, trông rất kỳ, và có một thứ tôi rất thích, đó là nhìn trên cửa sổ có những giọt nước chảy thành dòng xuống dưới. Trông giống như những dòng sông, Thế rồi tiếng chuông vang lên, và cô giáo bảo chúng tôi:

”Được rồi, đã đến giờ ra chơi; các em có thể thoải mái nói chuyện, nhưng phải ngoan đấy.”

Thế là cả bọn mở miệng cùng nói một lúc, và cá trở nên ồn ã khiếp lên được; muốn nói gì đó thì phải gào tướng lên bọn nó mới nghe thấy và cô giáo thở dài một cái, cô đứng dậy và cô ra hành

lang, vẫn để ngỏ cửa, và cô bắt đầu nói chuyện với các cô giáo khác, những người dĩ nhiên là không cực kỳ bằng cô của chúng tôi, và chính vì thế mà cả bọn cứ phải cố để không làm cô cáu tiết nhiều quá.

- Thế nào, thằng Eudes nói. Bọn mình chơi trò săn bóng chứ?

- Mà y có hơi bị điên không đấy? thằng Rufus nói. Thế thì sẽ không yên với cô giáo, với lại chắc chắn là bọn mình sẽ làm vỡ cửa kính!

- Ôi dào, thằng Joachim nói, bọn mình chỉ việc mở cửa là xong!

Cái đó đúng là một ý hay ra phết, và cả lũ chúng tôi ra mở hết cửa sổ, trừ mỗi Agnan, cái thằng đang ôn lại bài lịch sử, vừa lấy tay bịt tai vừa lớn giọng đọc.

Cái thằng Agnan này điên thật! Thế rồi chúng tôi mở cửa sổ ra, thật là hết sảy vì gió thổi vào trong lớp và chúng tôi ngửa mặt cho nước bắn vào rất khoái, thế rồi chúng tôi nghe thấy một tiếng quát to: đó là cô giáo vừa mới bước vào.

- Các em bị điên à! cô giáo kêu lên. các em có đóng cửa sổ lại ngay không thì báo!

- Thưa cô, thế để bọn em chơi săn bóng đây ạ, thằng Joachim giải thích.

Thế là cô giáo báo chúng tôi là không đời nào có chuyện chúng tôi được chơi bóng, cô bắt chúng tôi đóng cửa và cô báo chúng tôi tất cả hãy ngồi xuống.

Nhưng có điều bực mình là những cái ghế băng gần cửa sổ đều đã ướt nhoét hết cả, và nước, nếu mà giơ mặt ra hứng

thì thích, nhưng ngồi lên thì bực mình. Cô giáo giơ hai tay lên trời, cô nói rằng chúng tôi thật không thể nào chịu nổi và cô nói chúng tôi sẽ dón lại để cả lớp đều được ngồi trên bàn ghế khô.

Thế là, cũng xảy ra âm ỉ một tí, bởi vì đứa nào cũng tìm cách để được ngồi, và có những bàn có tới năm đứa ngồi, mà chỉ cần hơn ba đứa một bàn là đã chật lắm rồi. Tôi ấy à, tôi ngồi cùng Rufus, Clotaire và Eudes. Thế rồi cô giáo quật thước lên bàn cô và kêu lên: "Trật tự!" Cầm thấy đứa nào nói gì nữa, trừ mỗi Agnan, cái thằng chẳng nghe thấy gì và vẫn tiếp tục ôn bài lịch sử. Cần phải nói rằng có mỗi mình nó ngồi ở một bàn, bởi vì không ai muốn ngồi cạnh cái thằng cục cựa bẳn thủ ấy trừ những khi có kiểm

tra. Thế rồi thằng Agnan ngẩng đầu lên, nó nhìn thấy cô giáo và nó ngừng nói.

- Được rồi, cô giáo nói. Cô không muốn nghe thấy tiếng các em nữa, Giờ mà giờ trò gì ra nữa thì đừng trách cô đây! Rõ chưa? Bây giờ, các em ngồi giãn ra một tí cho đều đi, và giữ trật tự.

Thế là tất cả chúng tôi đều đứng dậy và chúng tôi đổi chỗ không nói câu nào; giờ không phải lúc để mà giờ trò, cô giáo có vẻ bức mình kinh, thật đấy! Tôi ngồi cùng Geoffroy Maixent, Clotaire và Alceste, và chúng tôi không dễ chịu mấy bởi vì thằng Alceste ngồi tón chỗ kinh khủng và nó còn làm dây đường khắp nơi với máy cái bánh mì phết của nó. Cô giáo nhìn chúng tôi một chập, cô thở dài một cái và cô lại đi ra nói chuyện tiếp

với các cô khác.

Thế rồi thằng Geoffroy đứng lên, nó đi lên bảng đen, nó lấy phấn vẽ một thằng người nhặng hết sẩy mặc dù không có mũi, và nó viết: Maixent là một thằng đàn." Việc đó khiến cả lũ chúng tôi cười, trừ thằng Agnan vẫn ôn bài Lịch sử và thằng Maixent đã đứng dậy và đi về phía Geoffroy để cho thằng này một cái tát. Thằng Geoffroy dĩ nhiên là nó chống lại, và chúng tôi cả lũ vừa mới đứng dậy la hét thì cô giáo đã chạy vào, và cô trợn tròn hai mắt, mặt mũi đỏ dừ; tôi chưa hề thấy cô như thế ít nhất là một tuần nay rồi. Thế rồi, khi cô nhìn lên cái bảng đen, thì mới đúng là chết giờ.

- Ai làm gì thế này? cô giáo hỏi.

- Geoffroy đầu ạ, thằng Agnan trả

lời.

- Đồ hớt lẻo bản thủ, thằng Geoffroy hét lên tao sẽ cho mày một cái tát, nhớ đấy.

- Phái rồi, thằng Maixent kêu lên. Làm luôn, Geoffroy!

Thế là, thật kinh khủng. Cô giáo tức giận kinh lên được, cô đập thước kẻ xuống bàn cô hàng đồng phát. Agnan bắt đầu kêu gào và khóc, nó nói rằng không ai yêu mến nó sất, rằng sao lại bắt công thế rằng tất cả mọi người đều lợi dụng nó, rằng nó sẽ chết và sẽ mách tội với bố mẹ nó, và chúng tôi đứng hết cả dậy và tất cả lũ đều kêu gào; đúng là hay cực luôn.

- Ngồi xuống cô giáo quát lên. Tôi nói lần cuối cùng đấy, ngồi xuống! Tôi

không muốn nghe tiếng các em nữa! Ngồi xuống!

Thế là chúng tôi ngồi xuống. Tôi ngồi với Rufus, Maixent và Joachim, và thầy hiệu trưởng bước vào lớp

- Đứng dậy! Cô giáo nói.

- Ngồi xuống thầy hiệu trưởng nói.

Thế rồi thầy nhìn chúng tôi và thầy hỏi cô giáo

- Có Chuyện gì xảy ra Ở đây vậy? Cả trường đều nghe thấy tiếng học sinh của cô la hét! Thật không thể nào chịu nổi! Còn nữa, tại sao bọn chúng lại ngồi bốn đứa năm đứa một bàn, trong khi những bàn kia thì để không? Ai ngồi đâu quay về đây ngay!

Cả lũ chúng tôi lại đứng dậy nhưng cô giáo đã giải thích cho thầy hiệu

trưởng về vụ bàn ghế ướm. Thầy hiệu trưởng có vẻ ngạc nhiên và thầy nói rằng thôi được, ai nấy quay về chỗ vừa ngồi ngay! Thế là tôi ngồi với Alceste, Rufus, Clotaire, Joachim

và Eudes; thật là chật kinh lên được. Thế rồi thầy hiệu trưởng trở ngón tay lên bảng đen và thầy hỏi:

- Ai đã làm việc này? Nói mau!

Và thằng Agnan đã chẳng cả kịp nói, bởi vì Geo ffroy đã đứng lên vừa khóc vừa nói rằng đây không phải lỗi của nó.

- Hối hận với khóc lóc thì cũng quá muộn rồi, cậu nhỏ ạ, thầy hiệu trưởng nói. Cậu đã ở trên con đường sa ngã rồi: nó sẽ dẫn cậu tới chỗ vào tù ra tội, nhưng mà tôi thì tôi sẽ làm cho cậu phải bỏ cái thói ăn nói thô tục và lăng mạ bạn

bè! Cậu sẽ chép lại cho tôi năm trăm lần câu cậu đã viết trên bảng. Rõ chưa.... Còn tất cả các em, mặc dù trời đã tạnh hẳn rồi, các em cũng không ra sân chơi hôm nay. Việc này sẽ cho các

em một bài học về sự tôn trọng kỷ luật; các em sẽ ở trong lớp dưới sự giám sát của cô giáo!

Và khi thầy hiệu trưởng đi ra, khi chúng tôi đổi chỗ ngồi lại, lần này thì cùng bàn với Geoffroy và Maixent, chúng tôi bảo nhau rằng cô giáo thật sự hết sảy, rằng cô quý chúng tôi lắm, cho dù chúng tôi thỉnh thoảng vẫn khiến cô cáu tiết. Chính cô lại có vẻ bực bội hơn cả khi cô biết rằng chúng tôi không được phép ra sân chơi hôm nay!

ĐÁNH CỜ

Chủ nhật trời lạnh và mưa, nhưng tôi thấy chẳng sao hết bởi vì tôi đã được mời

đến ăn quà chiều ở nhà thằng Alceste, và Alceste là một thằng bạn rất được, người nó rất to và nó thích ăn lắm, và với Alceste chúng tôi chơi thích cực, kể cả là cãi nhau đi nữa.

Khi tôi đến nhà Alceste, chính mẹ nó ra mở cửa, bởi vì Alceste và bố nó đã ngồi sẵn ở bàn rồi và bọn họ đợi tôi đến để ăn quà chiều.

- Mà đến muộn, Alceste nói với tôi.
- Đây mồm thì đừng có nói chuyện, bố nó nói, đưa bơ cho bố nào.

Cho bữa quà chiều, chúng tôi mỗi

người ăn hai bát sô cô la, một bánh ga tô kem, bánh mì nướng với cả bơ và mứt, xúc xích, pho mát, và khi chúng ăn xong, Alceste hỏi mẹ nó xem chúng tôi có thể ăn cả món ra gu đồ còn lại từ trưa nữa không, vì nó muốn cho tôi thử món đó; nhưng mẹ nó trả lời không được, rằng nếu thế chúng tôi sẽ không buồn ăn tối nữa, và rằng buổi trưa cũng chẳng còn thừa tí ra gu đồ nào nữa. Tôi ấy à, dù sao tôi cũng chẳng thấy đói lắm.

Thế rồi chúng tôi đứng dậy để đi chơi, nhưng mẹ Alceste bảo chúng tôi rằng chúng tôi phải ngoan, và nhất là không được bày biện bừa bãi trong phòng, bởi vì mẹ nó đã mất cả buổi sáng để sắp dọn.

- Bọn con sẽ chơi tàu hóa, với cả ô

tô nhỏ, với cả bi và với cả bóng đá, thằng Alceste nói.

- Không, không, và không! mẹ thằng Alceste nói. Mẹ không muốn phòng con trở thành một mớ hồ lộn. Hãy chơi trò khác yên tĩnh hơn!

- Thế thì trò gì mới được? thằng Alceste hỏi.

– Bố có một ý, bố thằng Alceste nói. Bố sẽ dạy cho hai đứa bay trò chơi thông minh nhất trên đời! Hai đứa bay cứ về phòng đi, bố sẽ lên ngay bây giờ.

Thế là chúng tôi lên phòng Alceste, và đúng là căn phòng được sắp dọn gọn ghẽ kinh thật, thế rồi bố nó bước vào với một hộp cờ cắp dưới nách.

- Đánh cờ á? thằng Alceste nói. Nhưng bọn con có biết chơi đâu!

- Chính xác, bồ thằng Alceste nói, bồ sẽ dạy cho hai đứa; hai đứa bay sẽ thấy, hay tuyệt vời.

Và đúng là chơi cờ thú vị hết sức! Bồ Alceste đã chỉ cho chúng tôi dàn quân trên bàn cờ (tiện thể nói luôn, tôi chơi cờ đam rất khủng!) ông ấy chỉ cho chúng tôi tốt thế nào, xe thế nào, tượng thế nào, mã thế nào, vua thế nào và hậu thế nào, ông ấy bảo chúng tôi cách đi ra sao, và thật cũng chẳng dễ mấy và cách làm thế nào để ăn quân của đối phương.

Y hết một trận chiến giữa hai đội quân, bồ thằng Alceste nói, và hai đứa bay là hai tướng quân. Thế rồi bồ thằng Alceste cầm mỗi tay một quân tốt, ông ấy nắm tay lại, ông ấy đưa cho tôi chọn, tôi chọn được quân trắng và chúng tôi bắt

đầu chơi. Bố thằng Alceste, đúng là hết sảy còn ở lại bên cạnh chúng tôi để mách nước và bảo mỗi khi chúng tôi đi sai. Mẹ thằng Alceste bước vào , và bà ấy có vẻ hài lòng khi thấy chúng tôi đang ngồi quanh bàn học của Alceste để chơi. Thế rồi bố thằng Alceste đi một con tượng và ông ấy vừa cười vừa nói rằng tôi đã thua rồi.

- Được rồi, bố thằng nói, bố tin là hai đứa con đã hiểu. Vậy bây giờ Nicolas sẽ cầm quân đen và hai đứa cứ thế mà tự chơi.

Và ông ấy vừa đi ra cùng với mẹ Alceste vừa nói rằng điều quan trọng là phải khéo xoay xở, và rằng có thật là không còn thừa một tí tẹo ra gu đồ nào à.

Điều bực mình khi phải đi quân đen

là chúng hơi bị dính, vì toàn bị dây mứt từ tay thằng Alceste.

- Trận chiến bắt đầu, thằng Alceste nói. Tiến lên! Bùm!

Và nó tấn một con tốt. Thế là tôi tấn một con mã, và con mã thì đi khó hơn hẳn, bởi vì nó đi thẳng rồi sau đó nó lại đi ra rìa, nhưng khoái nhất là nó có thể nhảy qua đầu.

- Lancelot đâu có ngán quân thù! tôi kêu lên.

- Tiến lên! Tùng tùng cắc, tùng tùng cắc! thằng Alceste trả đũa bằng cách vừa lấy mồm làm trống vừa lấy mu bàn tay đẩy cả lũ tốt lên trước.

- Này tôi nói. Mà không có quyền làm thế!

- có giỏi thì cứ vậy mà chóng trả, đồ

chết bầm!

Alceste hét lên, cái thằng đã cùng tôi đi xem một bộ phim đầy những kỵ sĩ với cả pháo đài trên ti vi nhà thằng Clotaire hôm thứ Năm. Thế là tôi cũng vừa dùng hai tay đẩy lỗ tốt của tôi vừa nhại tiếng pháo và tiếng súng máy, bùm chiu chiu bùm chiu chiu,

và khi lỗ tốt của tôi gặp lỗ tốt của Alceste, có hàng đồng con bi đổ lủng chổng.

- Gờm đã, thằng Alceste bảo tôi, thế không được! Mà giả cách súng máy thế không được, thời ấy đã làm gì có. Chỉ có pháo, bùm! hoặc là gờm, chát, chát! Nếu đã chơi gian thì chơi làm quái gì cho mất công.

Vì Alceste nói có lý nên tôi bảo nó

là đồng ý, và chúng tôi lại tiếp tục chơi cờ. Tôi tấn con tượng, nhưng tôi gặp cản trở bởi vì bị vướng cả lũ tốt đổ chồng kênh trên bàn cờ, và thằng Alceste đã lấy ngón tay, hết như chơi bi, pốp! nó bắn con tượng của tôi vào con mã của tôi khiến con mã ngã quay. Thế là tôi cũng làm y hết với con xe của tôi, tôi bắn nó vào con hậu của thằng kia.

– Không được, thằng Alceste bảo tôi. Con xe đi thẳng phía trước, thế mà mày lại đi chéo sườn như là con tượng!

- Thằng rồi! tôi kêu lên. Chúng ta cầm chân chúng rồi! Tiến lên nào, các dũng sĩ! Vì đức vua Arthur! Bùm! Bùm!

Và tôi dùng các: ngón tay tấn hàng đồng quân; rất ác liệt!

- Đợi đã, thằng Alceste bảo tôi.

Dùng ngón tay thì quá dễ, hay là mình dùng bi? Bi sẽ là đạn bắn, bùm, bùm!

- Ủ, tôi nói, nhưng trên bàn còn làm gì có chõ.

- Ôi dào, quá dễ, thằng Alceste nói. Mà ra đứng ở góc phòng còn tao thì đứng ở đầu bên kia. Thế rồi quân cò thì để khuất đằng sau chân giường, chân ghế và chân bàn.

Thế rồi thằng Alceste đi tìm bi trong tủ, thứ không được sắp dọn gọn ghẽ bằng phòng nó; có hàng đồng thứ rơi ra thảm, và tôi một tay cầm quân tốt đen và tay kia cầm quân tốt trắng, tôi nắm tay lại và tôi chìa ra cho Alceste, cái thằng chọn được quân trắng. Chúng tôi bắt đầu vừa bắn bi vừa kêu "bùm" một phát, và bởi vì quân cò của chúng tôi được chắn rất

kỹ nên rất khó bắn trúng.

- Này tôi nói, hay mình lấy các toa tàu hỏa của mày với cả các ô tô nhỏ để mình làm xe tăng?

Thằng Alceste lôi cái tàu hỏa và các ô tô từ trong tủ ra, chúng tôi cho quân lính vào trong và chúng tôi du xe tăng tiến lên, dìn, dìn.

- Nhưng mà, thằng Alceste nói, nếu bọn lính mà ở trong xe tăng thì dùng bị bắn chẳng bao giờ trúng được.

- Thế thì mình ném bom vậy tôi nói.

Thế là chúng tôi lấy tay nắm đầy bị để làm máy bay, chúng tôi dìn dìn, và rồi chúng tôi bay trên đầu các xe tăng, chúng tôi thả bị, bùm! Nhưng với các hòn bi thì toa tàu hỏa với cả cái ô tô chẳng bị sao hết; thế là Alceste đi tìm quả bóng của

nó và nó đưa cho tôi một quả bóng khác, sọc xanh đỏ mà nó được mua tặng để đi biển, và chúng tôi bắt đầu ném bóng vào xe tăng và đúng là hay cực! Thế rồi thằng Alceste bắn mạnh quả và quả bóng đập thẳng vào cánh cửa, rồi nó bật trở lại vào giữa bàn học và làm rơi luôn lọ mực, và mẹ thằng Alceste bước vào.

Bà ấy tức lắm, mẹ thằng Alceste ấy! Bà ấy bảo thằng Alceste rằng tối hôm nay, nó sẽ nhịn không được ăn tráng miệng, và bà ấy bảo tôi đã thôi rồi và tốt nhất là tôi hãy trở về nhà với mẹ khôn khổ của tôi. Và khi tôi đi ra, nhà thằng Alceste vẫn vang tiếng la hét, Cái thằng đang bị bố nó mắng.

Thật tiếc: là chúng tôi đã không được chơi tiếp, bởi vì chơi cờ đúng là hay

cực! Để đến hôm nào đẹp trời, chúng tôi sẽ ra bãi đất hoang chơi vậy. Bởi vì, dĩ nhiên rồi, đó không phải là trò để chơi trong nhà, chơi cờ ấy mà, từng từng các!

CÁC BÁC SĨ

Sáng nay khi tôi bước vào sân trường, thằng Geoffroy đi về phía tôi, vẻ rất kích động. Nó bảo tôi rằng nó đã nghe bọn lớp lớn nói rằng các bác sĩ sẽ đến đây để chụp X-quang cho chúng tôi. Thế rồi những đứa khác cũng đã tới.

- Toàn chuyện vớ vẩn, thằng Rufus nói. Bọn lớp lớn lúc nào cũng nói toàn chuyện vớ vẩn!

- Cái gì là vớ vẩn mới được? thằng Joachim hỏi.

- Là các bác sĩ sáng nay sẽ đến tiêm vắc xin bọn mình, thằng Rufus trả lời.

- Mà y nghĩ có thật thế không hả? Joachim nói, cái thằng có vẻ lo phết.

- Cái gì là thật với cả không thật kia?

thằng Maixent hỏi.

- Là các bác sĩ sẽ đến đây để phẫu thuật cho bọn mình, thằng Joachim trả lời.

- Ô, tao sẽ không chịu! thằng Maixent kêu lên.

- Mà mày sẽ không chịu cái gì gả? thằng Eudes hỏi.

- Tao sẽ không chịu để người ta cắt ruột thừa của tao thằng Maixent trả lời.

- Ruột thừa là cái gì mới được? thằng Clotaire hỏi.

- Đây là thứ người ta đã cắt cho tao khi tao còn bé tẹo, thằng Alceste trả lời; thế cho nên hội bác sĩ của chúng mày chỉ làm tao phì cười. Và nó cười luôn.

Thế rồi thầy Nước Lèo – đây là giám thị của chúng tôi – đã nhấn chuông và

chúng tôi ra xếp hàng vào lớp.

Tất cả chúng tôi đều rất kích động, trừ mỗi thằng Alceste là cười và thằng Agnan chẳng nghe thấy gì vì nó vẫn mãi ôn bài. Khi chúng tôi vào trong lớp, Cô giáo nói với chúng tôi:

- Các em, sáng nay, các bác sĩ sẽ đến để... Và cô không thể nào nói tiếp được, bởi vì

thằng Agnan đã đứng phắt ngay dậy.

- Các bác sĩ? thằng Agnan kêu lên. Em không muốn đi khám bác sĩ! Em sẽ không đi khám! Em phản đối! Với cá em không thể đi khám bác sĩ được, em bị ốm.

Cô giáo quật thước kẻ xuống bàn cô, và trong khi thằng Agnan khóc lóc, cô tiếp tục:

– Thật sự không Có lý do gì để các em phải sợ sệt và hành động như là trẻ con cả. Các bác sĩ chỉ đến để cho các em chụp X-quang, chẳng có tí tẹo đau đớn nào hết và. ..

- Nhưng, thằng Alceste nói, sao người ta bảo với em là họ đến để cắt ruột thừa! Vâng, đến cắt ruột thừa thì em không sao hết, nhưng chụp X-quang thì em không đồng ý!

– ‘Cắt ruột thừa? thằng Agnan kêu lên, và nó lăn đùng ngã ngửa ra đất.

Cô giáo tức lắm, Cô lại quật thước kẻ lên bàn cô, cô bảo thằng Agnan hãy trật tự nếu không cô sẽ cho nó điếm không môn địa lý (giờ đang là tiết địa lý mà) và cô nói rằng giờ đưa nào mà lên tiếng một cái là cô sẽ đuổi học. Thế là

chẳng đứa nào ho he gì

nữa, trừ mỗi cô giáo:

- Được rồi, cô nói. Chụp X-quang chỉ đơn giản là chụp một bức ảnh để xem phổi của các em có tối không mà thôi. Ngoài ra, các em chắc chắn là đều đã từng chụp X-quang, và các em biết như vậy là thế nào. Vì thế, sinh sự cũng vô ích, chẳng ăn thua

gì đâu.

- Nhưng thưa cô, thằng Clotaire bắt đầu, phổi của em...

- Hãy để phổi của em được yên và hãy lên bảng đây và nói cho cả lớp rõ những gì em biết về các chi lưu của sông Loire nào, cô giáo bảo nó.

Thằng Clotaire bị hỏi xong, và nó vừa mới ra góc đứng phạt thì thầy Nước

Lèo bước vào.

- Đến lượt lớp của cô rồi, thưa cô giáo, thầy Nước Lèo nói.

- Tốt quá, cô giáo nói. Cả lớp đứng dậy, trật tự, và đi thành hàng.

Cả những người bị phạt nữa ă? thằng Clotaire hỏi. Nhưng cô giáo đã không thể trả lời thằng Clotaire, bởi vì thằng Agnan bắt đầu khóc và kêu lên rằng nó sẽ không đi, và rằng nếu mà người ta báo trước cho nó thì nó đã mang giấy xin miễn khám của bố mẹ nó rồi, và rằng mai nó sẽ mang giấy ấy đến, và nó bám chặt hai tay vào bàn nó, và nó lấy chân đạp loạn xạ. Thế là cô giáo thở dài một cái và cô tiến đến chỗ nó.

- Nghe này, Agnan, cô giáo nói với nó. Cô cam đoan với em là không có gì

sợ hết.

Các bác sĩ thậm chí còn chả động đến người em; thế và em biết không, cũng rất là thú vị nhé: các bác sĩ sẽ đi xe cam nhông rất to đến, và các em leo lên một cầu thang nhỏ vào trong xe cam nhông. Còn trong xe cam nhông thì đẹp hơn tất cả những gì em từng thấy. Còn nữa, đây này: nếu em mà ngoan, cô sẽ gọi em lên bảng vào giờ số học.

- Làm bài tập phân số? thằng Agnan hỏi.

Cô giáo bảo nó đúng vậy thế là thằng Agnan buông tay khỏi bàn và nó vừa xếp hàng cùng chúng tôi vừa run kinh lên được và vừa khẽ kêu "hừ-hừ-hừ" và cứ thế suốt.

Khi chúng tôi bước xuống sân, chúng

tôi gặp bọn lớp lớn đang quay trở lại lớp.

- Này! Có đau không? thằng Geoffroy hỏi bọn kia.

- Kinh khủng! một thằng lớn trả lời. Buốt lăm chói lăm, rất lăm, và bọn họ dùng dao to lăm và máu me be bét khắp cá. Và bọn lớp lớn vừa đi khỏi vừa cười, và thằng Agnan đã lăn đùng ngã ngửa ra đất và nó bị ôm luôn, và thầy Nước Lèo đã phải chạy đến ẵm nó trong tay để đưa nó đến trạm xá. Trước cổng trường, một cái xe cam nhông trắng toát, to đùng với một cái cầu thang để trèo lên từ đằng sau, và một cái khác để xuống phía đằng trước. Hay phết, thầy hiệu trưởng đang nói chuyện với một ông bác sĩ mặc áo choàng trắng buộc dây sau

lưng.

- Bọn chúng kia rồi, thầy hiệu trưởng nói, những đứa mà tôi đã bảo với ông đó.

- Xin ông đừng lo, thưa ông Hiệu trưởng, ông bác sĩ nói, chúng tôi quen rồi, với chúng tôi áy mà, chúng nó đâu sẽ vào đây hết. Tất cả sẽ diễn ra rất yên ả và gọn nhẹ.

Thế rồi chúng tôi nghe thấy những tiếng la hét kinh khủng; đó là thầy Nước Lèo đang đi đến kéo theo sau cánh tay thẳng Agnan

- Tôi nghĩ rằng, thầy Nước Lèo nói, các ông phải bắt đầu với thẳng bé này trước; nó hơi căng thẳng một chút.

Thế là, một trong số các bác sĩ lấy tay ôm lấy người thẳng Agnan, và thẳng

Agnan vừa lấy chân đạp ông ta hàng đồng phát vừa bảo rằng hãy buông nó ra, rằng người ta đã hứa với nó rằng các bác sĩ sẽ không động đến người nó, rằng tất cả mọi người đều đánh lừa nó, và rằng sẽ đi báo cảnh Sát. Thế rồi ông bác sĩ vào trong xe cam nhông cùng với thằng Agnan, Chúng tôi vẫn còn nghe thấy những tiếng kêu thét và rồi một giọng to tướng cất lên: "Đừng có giầy giữa nữa! Nếu cháu còn giầy giữa, cháu sẽ được đưa đến bệnh viện!" Thế rồi có những tiếng kêu "hừ-hừ-hừ", và chúng tôi thấy thằng Agnan đi xuống phía cửa bên kia, ngoác mồm ra cười, Và nó chạy vào trong trường.

- Được rồi, một trong số các bác sĩ vừa nói vừa lấy tay lau mặt. Năm em đầu

tiên, bước lên! Như các chiến sĩ nào!

Và bởi vì chẳng có đứa nào nhúc nhích, ông bác sĩ bèn lấy ngón tay chỉ vào năm đứa.

- Cháu, cháu, cháu, cháu và cháu, ông bác sĩ nói.

- Tại sao là bọn cháu mà không phải là nó?thằng Geoffroy vừa nói vừa chỉ thằng Alceste.

- Phải rồi! Chúng tôi, tức Rufus; Clotaire Maixent và tôi, cùng nói.

— Bác sĩ đã chỉ mày, mày, mày,mày, với cả mày thằng Alceste nói. Ông ấy không chỉ tao. Cho nên mày mới phải lên, và cả mày, cả mày, cả mày, cả mày nữa! Không phải tao!

- Thế hử? Nếu mày mà không lên, đã thế cả nó, cả nó, cá nó, cả nó, cả tao nữa

cũng chẳng lên nốt! thằng Geoffroy trách
lời.

- Vẫn còn chưa thôi kia à? ông bác sĩ
kêu lên. Nào, năm cháu kia, trèo lên nào!
Và nhanh cái chân lên!

Thế là chúng tôi trèo lên: trong xe
cam nhông hay ra phết; một ông bác sĩ
ghi tên chúng tôi, người ta bảo chúng tôi
cởi áo sơ mi ra, người ta xếp chúng tôi
hết đứa này đến đứa khác đằng sau một
tấm kính và người ta bảo chúng tôi thôi
xong rồi và lại

mặc sơ mi vào.

- Cái xe cam nhông hay nhỉ? thằng
Rufus nói.

- Mà có thấy cái bàn con không?
thằng Clotaire nói.

- Xe này mà dùng để du lịch nhỉ, sẽ

cực kỳ phải biết! tôi nói.

- Thế cái kia? Nó hoạt động thế nào nhỉ? thằng Maixent hỏi.

Không được sờ vào cái gì cả! một bác sĩ hét lên. Và hãy đi xuống ngay! Không ai rảnh rồi cả đâu! Nào, ra ngoài... Không! Không phải ra đằng ấy! Ra đằng kia! Ra đằng kia!

Nhưng vì Geoffroy, Clotaire và Maixent lại quay đằng sau để xuống, nên đã tạo ra một cảnh lộn xộn kinh lên được cùng với lũ đang leo lên. Thế rồi ông bác sĩ ở cửa lên đã giữ thằng Ru fú, cái thằng đã cố tình vòng trở lại và muốn leo lên cam nhông lần nữa, và ông ấy hỏi có phải nó đã chụp X-quang rồi hay không.

- Không phải, thằng Alce ste nói, cháu mới là người chụp rồi.

- Cháu tên là gì? ông bác sĩ hỏi.

- Rufus, thằng Alceste nói.

- Ái đau quá! Ái đau quá! thằng

Rufus nói.

— Các cháu đằng kia! Không phải lên bằng cửa đằng ấy! một ông bác Sĩ kêu lên.

Và các bác sĩ tiếp tục làm việc với hàng đồng đưa treo lên rồi lại bước xuống, với thằng Alceste cứ khăng khăng giải thích với một bác sĩ rằng nó thì không cần phải khám, vì nó không còn ruột thừa nữa. Thế rồi ông tài xế xe cam nhông thò người ra

hỏi đã đi được chưa, rằng đã muộn kinh lên rồi.

Đi thôi! một bác sĩ kêu lên trong xe. Tất cả chúng nó đều chụp rồi: trừ một

đưa tên là Alceste, chắc là nghỉ học.

Và chiếc cam nhông phóng đi, và ông bác sĩ đang tranh cãi với thằng Alceste trên vỉa hè quay lại, và ông ta kêu lên: "Ê! Đợi tôi với! Đợi tôi với!" Nhưng những người trên xe cam nhông không nghe thấy ông ta, có lẽ bởi tất cả chúng tôi cùng kêu lên. Ông ta tức lắm, ông bác sĩ ấy; nhưng dẫu sao các ông bác sĩ và chúng tôi, hai bên chả ai nợ

ai hết, bởi vì nếu họ để lại cho chúng tôi một ông bác sĩ, thì họ cũng đã mang đi một đứa trong số chúng tôi: Geoffroy, cái thằng đã ở lại trong xe cam nhông.

MỘT HIỆU SÁCH MỚI

Có một hiệu sách mới vừa mới mở ở ngay cạnh trường, chỗ trước kia là một hiệu giặt, và khi tan học, cùng với bọn bạn, chúng tôi bèn đi xem. Cửa kính của hiệu sách hay phết, có hàng đồng tạc chỉ, báo, sách, bút, và chúng tôi bước vào bên trong và ông chủ hiệu, khi nhìn thấy chúng tôi, ông ấy đã nở một nụ cười to tướng và ông ấy nói:

- Đây! Đây! Các khách hàng đây! Các cháu ở trường bên cạnh phải không? Bác chắc chắn là chúng ta sẽ thành bạn bè thôi. Bác tên là Escarbille.

- Còn cháu, Nicolas, tôi nói.

- Còn cháu, Rufus, thằng Rufus nói.

- Còn cháu, Geoffroy, thằng Geoffroy

nói.

- Ông có tạp chí Những vấn đề kinh tế xã hội của thế giới phương Tây không? một ông vừa bước vào đã hỏi luôn.

- Còn cháu, Maixent, thằng Maixent nói.

- Có, à. .. rất tốt, cậu bé ạ, ông Escarbille nói. ..

Tôi sẽ phục vụ ông ngay đây, thưa ông; và ông ấy bắt đầu tìm trong đồng tạp chí, và thằng Alceste

hỏi ông ấy:

- Vở kia bác bán bao nhiêu ạ?

- Hừm... Gì kia? ông Escarbille hỏi.

À! vở kia ấy à? Năm mươi franc, cậu bé ạ.

- Ở trường, người ta bán cho bọn cháu có ba mươi franc thôi, thằng

Alceste nói.

Ông Escarbille ngừng tìm tạp chí cho ông kia, ông ấy quay lại và ông ấy nói:

– Cái gì, ba mươi franc? Vợ ô li 100 trang?

- À! không, thằng Alceste nói; vợ ở trường chỉ có 50 trang. Cháu xem quyển vợ kia được không ạ?

- Được, ông Escarbille nói, nhưng cháu hãy lau tay đi; tay cháu dính đầy bơ bánh mì phết.

– Thế nào, ông có hay là không có tạp chí Những vấn đề kinh tế xã hội của thế giới phương Tây vậy? ông kia hỏi.

– Có chứ, thưa ông, có chứ, tôi tìm nó ngay bây giờ đây. ông Escarbille nói. Tôi vừa mới chuyển đến và tôi vẫn chưa sắp xếp được các thứ đâu vào đấy...

Cháu làm cái gì đấy hử?

Và Alceste, cái thằng đã đi ra sau quầy hàng, nói với ông ấy:

-Vì bác bận nên cháu tự đi lấy quyển vở mà bác bảo có 10 trang vậy.

– Không được! Đứng động vào đó! Cháu làm đổ hết cả đấy! ông Escarbille nói. Bác đã phải

mãi cả đêm để sắp xếp. .. Đây, vớ đây, cầm lấy này, và đừng vãi vụn bánh sừng bò của cháu ra nhé!

Thế rồi ông Escarbille cầm lấy một quyển tạp chí và ông ấy nói:

- A! tờ Những vấn đề kinh tế xã hội của thế giới phương Tây đây rồi. Nhưng vì cái ông muốn mua tạp chí đã bỏ đi, ông Escarbille thở một cái rồ dài và ông ấy để lại quyển tạp chí vào chỗ cũ.

- Ô! thằng Rufus vừa nói vừa chỉ vào một quyển tạp chí, đây là quyển tạp chí mà mẹ cháu tuần nào cũng đọc.

- Tuyệt! ông Escarbille nói; vậy thì từ giờ, mẹ cháu có thể mua tạp chí cho mình ở đây rồi.

không, thằng Rufus nói. Mẹ cháu chẳng bao giờ mua tạp chí cả. Đây là cô Boitaflour ở cạnh nhà cháu đưa cho mẹ cháu sau khi cô ấy đã đọc xong. Và cô Boitaflour cũng không mua tạp chí đâu;

tuần nào cô ấy cũng nhận tạp chí từ bưu điện.

Ông Escarbille nhìn thằng Rufus mà không nói gì, và thằng Geoffroy kéo tay tôi và nó bảo tôi: "Đến đây mà xem. Và tôi đến xem, và sát bên tường có hàng đồng, hàng đồng truyện tranh. Kinh

khủng!

Chúng tôi bắt đầu xem bìa các truyện tranh, và rồi chúng tôi lật bìa ra để xem bên trong, nhưng chúng tôi không mở được mấy, bởi vì có những cái kẹp kẹp chặt các quyển truyện tranh lại với nhau. Chúng tôi không dám gỡ kẹp ra, vì việc đó có thể khiến ông Escarbille phật ý, và chúng tôi thì không muốn làm phiền ông ấy.

- Này, thằng Geoffroy nói với tôi, cuốn kia kìa, tao có đây. Đây là một câu chuyện có các phi công, dĩn. Có một anh, rât dũng cảm, nhưng lần nào cũng có một bọn muốn làm các thứ với cái máy bay của anh ta để cho nó rơi; nhưng khi cái máy bay rơi, thì không phải là anh phi công ở bên trong, mà là một người bạn.

Thế là tất cả bạn bè anh ta đều tin rằng chính là anh phi công đã làm rơi máy bay để hại người bạn, nhưng không phải thế và anh phi công sau đó đã phát hiện ra bọn xấu thật. Mà chưa đọc à?

– Chưa, tôi nói. Tao ấy à, tao đọc câu chuyện có chàng cao bồi và cả một cái mó bị bỏ hoang, mà biết chưa? Khi anh ta đến, có một bọn đeo mặt nạ bắt đầu

bắn vào anh ta. Pằng! pằng! pằng! pằng!

Có chuyện gì vậy? ông Escarbille, đang bạn nói với thằng Clotaire đừng nghịch cái thứ quay mà người ta bày sách lên để cho mọi người chọn rồi mua, đã kêu lên.

- Cháu giải thích cho nó một câu

chuyện mà

cháu đã đọc, tôi nói với ông Escarbille.

- Bác không có quyền truyện đó ạ?
thằng

Geoffroy hỏi.

- Chuyện nào? ông Escarbille hỏi, đoạn lấy ngón tay chải tóc.

- Có môth thằng cao bồi, tôi nói, đi đến một cái mỏ bỏ hoang. Và ở trong mỏ, có một bọn chờ anh ta, và...

- Tao đọc rồi! thằng Eudes kêu lên. Và bọn đó bắt đầu bắn: Pằng! pằng! pằng!...

- ... Pằng! Thế còn cảnh sát trưởng thì nói: "xin chào kẻ lạ mặt", tôi nói: "ở đây chúng tôi không ưa những kẻ tò mò..."

- Đúng vậy, thằng Eudes nói, thế là chàng cao bồi rút ngay súng lục ra, và pằng! pằng! pằng!

- Thôi đủ rồi! ông Escarbille nói.

- Tao áy à, tao thích câu chuyện phi công của

tao hơn, thằng Geoffroy nói. Dỉn! Dỉn!

- Mà làm tao phát phì cười với chuyện phi

công của mày, tôi nói. So với chuyện cao bồi của tao, chuyện phi công của mày dân độn khó tả!

- Thật thế há? thằng Geoffroy nói, còn cái chuyện cao bồi của mày thì không gì có thể dân độn hơn, thế đây!

Mày muốn một quả đấm vào mũi không hả? thằng Eudes hỏi.

- Thôi nào các cháu!... ông Escarbille kêu lên.

Thế rồi chúng tôi nghe thấy một tiếng động kinh khủng, và cả cái thứ quay quay cùng sách vở đổ chồng kèn xuống đất.

- Cháu gần như không động đến nó! thằng Clotaire nói, mặt mũi đỏ dừ khắp cả.

. Ông Escarbille có vẻ không hài lòng tí nào và ông ấy nói:

- Thôi, đủ rồi đấy! Đừng có động vào cái gì sắt! Các cháu có muốn mua cái gì không hả, có hay không?

- 99. .. 100! thằng Alceste nói. Đúng là vở của bác có 100 trang thật, không phải là chuyện bốc phét. Cực kỳ thật đấy;

cháu sẽ mua một cuốn.

Ông Escarbille lấy cuốn vở từ trong tay Alceste, cũng chẳng khó lắm bởi vì tay Alceste luôn trơn tuột, ông ấy nhìn quyển vở và ông ấy nói:

- Nhóc con vô phúc! Tay cháu đã dây bẩn ra tất cả các trang rồi! Mặc kệ cháu vậy! Tất cả là đi năm mươi franc.

- Vâng, thằng Alceste nói. Nhưng cháu làm gì có xu nào. Để đến bữa trưa nay ở nhà, cháu sẽ hỏi bố cháu xem bố cháu có bằng lòng cho cháu không. Nhưng mà chẳng chắc mấy đâu, bởi vì hôm qua cháu đã giở trò nghịch, và bố cháu bảo hôm nay sẽ phạt.

Và bởi vì đã muộn, tất cả chúng tôi vừa ra khỏi cửa hàng vừa nói "Tạm biệt

ông Escarbille!”

Ông Escarbille không hề trả lời chúng tôi; ông ấy còn đang bận nhìn cái quyền vớ mà thằng Alceste có thể sẽ mua.

Còn tôi, tôi ưng ý với cái hiệu sách mới, và tôi biết rằng từ nay chúng tôi sẽ luôn luôn được chào đón hết sảy. Bởi vì, như mẹ đã nói rồi: ”Lúc nào thì cũng phải làm bạn với các chủ hiệu; bởi vì sau đó họ sẽ nhớ đến mình và phục vụ mình tử tế.”

Rufus bị ốm

Chúng tôi đang trong giờ học, đang giải một bài số học rất khó, về một ông nông dân bán hàng đồng trụng với cả táo, thì thằng Rufus giơ tay lên.

- Gì vậy, Rufus? Cô giáo nói.

- Em ra ngoài được không, thưa cô?

Rufus hỏi, em bị ốm ạ.

Cô giáo bảo Rufus đi lên tận bàn cô; cô nhìn nó, cô đặt tay cô lên trán nó và cô bảo:

- Đúng là em có vẻ không được khỏe. Em có thể ra ngoài; hãy đến trạm xá và bảo họ khám cho em.

Và thằng Rufus liền đi ra, khoái ra mặt, chẳng phải làm bài toán của nó nữa. Thế là thằng Clotaire bèn giơ tay lên và cô giáo đã bắt nó phải chia động từ: “Tôi không được giả cách như ốm, nhằm viện cớ để không phải làm bài tập số học của tôi.” Chia ở tất cả các thời và tất cả các thể.

Đến giờ ra chơi, ngoài sân, chúng tôi thấy thằng Rufus và chúng tôi đến chỗ

nó.

- Mà có đến trạm xá không? tôi hỏi.

- Không, Rufus trả lời tôi. Tao đi nấp cho đến tận khi ra chơi.

- Thế sao mày không đến trạm xá? thằng Eudes hỏi.

- Tao đâu có bị điên, thằng Rufus nói. Lần trước tao đến trạm xá, người ta đã bôi cồn i ốt vào đầu gối tao xót kinh lên được.

Thế là, thằng Geoffroy hỏi thằng Rufus xem nó có bị ốm thật không, và thằng Rufus hỏi nó có muốn ăn tát không, và điều đó khiến thằng Clotaire phì cười, và tôi cũng không còn nhớ rõ những gì chúng nó nói với cả chuyện xảy ra thế nào nữa, nhưng rất nhanh cả bọn đã ẩu đả xung quanh Rufus, cái thằng đã ngồi

xuống để xem và gào lên: “Cố lên! Cố lên! Cố lên!”

Dĩ nhiên, như mọi bận, thằng Alceste và thằng Agnan không tham gia ầu ẩu. Agnan không bởi vì nó còn phải ôn lại bài và bởi vì nó đeo kính nên chúng tôi không thể đánh vào kính nó được; còn Alceste không bởi vì trong lúc ra chơi nó còn phải ăn cho xong hai cái bánh mì phết.

Thế rồi thầy Mouchabière đã chạy tới. Thầy là một giám thị mới, không già lắm, và làm phụ giúp thầy Nước Lèo, người mới là giám thị thật của chúng tôi, giám sát chúng tôi. Bởi vì thật vậy: ngay cả khi chúng tôi khá ngoan, thì giám sát cả giờ ra chơi cũng vất vả kinh lắm.

- Thế nào, thầy Mouchabière nói, lại

xảy ra gì nữa đây hả lũ cướp giở? Tôi sẽ phạt tất cả các cậu phải ở lại sau giờ học!

- Không phải em, thằng Rufus nói; em đang bị ốm.

- Ồi xời, thằng Geoffroy nói.

- Mà mày muốn ăn tát hử? thằng hỏi.

- Trật tự! thầy Mouchabière kêu lên.

Trật tự, nếu không tôi cam đoan tất cả các cậu sẽ phải ốm thật đấy!

Thế là chúng tôi không ai nói gì sát và thầy Mouchabière bảo thằng Rufus đến bên cạnh.

- Thế cậu bị làm sao? thầy Mouchabière hỏi nó.

Rufus nói rằng nó cảm thấy không được khoẻ.

- Thế cậu có nói với bố mẹ không?

thầy Mouchabière hỏi.

- Có ạ, thằng Rufus nói, em có nói với mẹ em sáng nay.

- Thế thì, thầy Mouchabière nói, tại sao bà ấy vẫn để cậu đến trường, mẹ cậu ấy?

- À, thằng Rufus giải thích, sáng nào em cũng nói vậy với mẹ, rằng em cảm thấy không được khỏe. Thế nhưng dĩ nhiên là mẹ em không nghe. Nhưng mà lần này thì không phải là bốc phét ạ.

Thầy Mouchabière nhìn thằng Rufus, thầy gãi đầu và bảo nó rằng nó phải đến trạm xá.

- Không, thằng Rufus kêu lên.

- Tại sao lại không? thầy Mouchabière nói. Nếu cậu bị ốm, cậu phải đến trạm xá. Và khi tôi đã bảo cậu

cái gì, thì cậu phải nghe lời!

Và thầy Mouchabière túm lấy tay thằng Rufus, nhưng thằng Rufus bắt đầu kêu lên: “Không! không! Em không đi! Em không đi!” và nó vừa lăn đùng ngã ngửa ra đất vừa khóc.

- Đừng có mà đánh nó, Alceste cái thằng vừa ăn xong bánh mì phết nói; thầy không thấy là nó đang bị ốm à?

Thầy Mouchabière mở to hai mắt nhìn thằng Alceste.

- Nhưng tôi đâu có..., thầy ấy bắt đầu nói và thầy ấy quát thằng Alceste đã nhìn gà hoá cuốc, và phạt nó ở lại lớp sau giờ học.

- À, thế thì hay quá nhỉ! thằng Alceste kêu lên. Thế ta em bị phạt ở lại lớp chỉ vì cái thằng ngu này bị ốm hử?

- Mà y có muốn ăn tát không? Rufus hỏi, cái thằng đã thôi không khóc nữa.

- Ồi xời, thằng Geoffroy nói.

Và tất cả chúng tôi cùng kêu gào cùng một lúc và cãi nhau; thằng Rufus ngồi dưới đất để xem và thầy Nước Lèo đã chạy đến.

- Thế nào, thầy Mouchabière, thầy Nước Lèo nói, thầy gặp rắc rối gì vậy?

- Tại vì thằng Rufus nó bị ốm, thằng Eudes nói.

- Tôi không hỏi cậu điều gì hết, thầy Nước Lèo nói. Thầy Mouchabière, xin thầy hãy phạt ngay cậu học sinh này.

Và thầy Mouchabière đã phạt Eudes ở lại lớp, điều khiến thằng Alceste rất thích, bởi vì khi bị phạt ở lại lớp thì có bạn vẫn khoái hơn.

Thế rồi thầy Mouchabière giải thích cho thầy Nước Lèo rằng thằng Rufus không muốn đến trạm xá và rằng thằng Alceste đã tự cho phép mình bảo thầy ấy đừng có mà đánh Rufus và rằng thầy ấy có bao giờ đánh Rufus đâu và rằng cả lũ chúng tôi thật không thể chịu nổi, không thể chịu nổi, không thể chịu nổi. Thầy ấy nhắc lại ba lần; thầy Mouchabière ấy, lần cuối thì giọng thầy ấy giống như giọng của mẹ khi tôi làm cho mẹ tức điên.

Thầy Nước Lèo lấy tay gãi cằm, thế rồi thầy cầm lấy tay thầy Mouchabière, dẫn thầy này đi xa một chút, đặt tay lên vai thầy này và thì thầm nói chuyện với thầy này rất lâu. Thế rồi thầy Nước Lèo và thầy Mouchabière quay trở lại với chúng tôi.

- Rồi anh sẽ thấy, nhóc ạ, thầy Nước Lèo nói với một nụ cười ngoác trên miệng.

Thế rồi, thầy ta ngoác tay gọi thằng Rufus đến.

- Cậu sẽ đi cùng tôi đến trạm xá và sẽ không giở trò hề cho tôi nhờ. Được chứ?

- Không! thằng Rufus kêu lên. Và nó vừa lăn vừa ngã ngửa ra đất vừa khóc vừa kêu: “Không bao giờ! Không bao giờ! Không bao giờ!”

- Không được cưỡng bức nó, thằng Joachim nói.

Thế là, mọi chuyện thật kinh khủng. Thầy Nước Lèo đổ dư hết cả người, thầy ấy đã phạt một quả ở lại lớp cho thằng Joachim, và một quả nữa cho thằng

Maixent dám cười. Điều làm tôi ngạc nhiên, là nụ cười ngoác bây giờ lại ở trên miệng thầy Mouchabière.

Thế rồi thầy Nước Lèo nói với thằng Rufus:

- Đến trạm xá ngay! Lập tức! Không lằng nhằng gì hết!

Và rằng Rufus thấy rằng không phải lúc đùa cợt mà được; và nó nói rằng vâng, đồng ý, nó đến trạm xá cũng được, nhưng với điều kiện là người ta không bôi i ốt lên đầu gối nó.

- Bôi i ốt? thầy Nước Lèo nói. Người ta sẽ không bôi i ốt. Nhưng khi nào cậu khỏi, cậu hãy tới gặp tôi. Tôi vẫn có chuyện phải giải quyết với cậu. Còn bây giờ, hãy đi với thầy Mouchabière.

Và tất cả chúng tôi cùng đi về phía trạm xá, và thầy Nước Lèo đã kêu lên:

- Không phải tất cả! Chỉ Rufus thôi! Trạm xá không phải chỗ chơi! Với lại có thể bạn các cậu bị bệnh truyền nhiễm!

Điều đó khiến cả lũ chúng tôi phì cười, trừ mỗi Agnan, cái thằng lúc nào cũng sợ bị lây bệnh từ người khác.

Thế rồi sau đó, thầy Nước Lèo nhấn chuông và chúng tôi vào lớp; trong lúc đó thầy Mouchabière đưa thằng Rufus về nhà nó. Cái thằng may thật, Rufus ấy; chúng tôi lại phải học ngữ pháp.

Thế còn bệnh thì, may ghê, cũng chẳng nặng gì cho lắm.

Rufus và thầy Mouchabière bị lên sởi.

Các nhà điên kinh

Tôi không biết tôi đã nói với bạn hay chưa rằng trong khu chúng tôi có một bãi đất hoang mà nhiều lần chúng tôi với bạn cùng đến chơi.

Hay kinh khủng, bãi đất hoang ấy! Có cỏ này, đá này, nệm cũ này, một cái ô tô không có bánh nhưng vẫn còn hay phết này và chúng tôi dùng làm máy bay, dĩa, hoặc xe buýt, píp píp; có những cái hộp, và đôi khi có cả lũ mèo; nhưng với lũ mèo thì chẳng dễ chơi, bởi vì chúng thấy chúng tôi liền chuồn luôn.

Chúng tôi đang ở bãi đất hoang, tất cả lũ, và chúng tôi đang tự hỏi không biết sẽ chơi gì đây, bởi vì quả bóng của thằng Alceste đã bị tịch thu cho đến tận cuối học kỳ.

- Hay mình chơi trò chiến tranh?

thằng Rufus hỏi.

- Mà mày còn lạ gì, thằng Eudes trả lời, mỗi lần bọn mình muốn chơi trò chiến tranh, cả lũ lại đánh nhau bởi không đứa nào muốn làm quân địch.

- Tao có ý này, thằng Clotaire nói. Hay bọn mình là một đại hội điền kinh?

Và thằng Clotaire giải thích cho chúng tôi rằng nó đã nhìn thấy vậy trên ti vi, và rằng như thế hay phết. Rằng có hàng đông các môn thi đấu, rằng tất cả mọi người phải làm hàng đông thứ cùng một lúc, và rằng những người giỏi nhất chính là các nhà vô địch và rằng người ta sẽ đưa họ đứng lên một cái bục và rằng người ta sẽ trao huy chương cho họ.

- Thế bục với cả huy chương, thằng Joachim hỏi, thì mày moi ở đâu ra?

- Mình chỉ đóng giả thôi, thằng Clotaire trả lời.

Đấy đúng là một ý hay, thế là chúng tôi nhất trí.

- Được rồi, thằng Clotaire nói, môn thi đầu tiên sẽ là thi nhảy cao.

- Tao ấy à, tao không nhảy đâu, thằng Alceste nói.

- Mà phải nhảy, thằng Clotaire nói. Cả bọn đứa nào cũng phải nhảy!

- Không, thưa mà, thằng Alceste nói. Tao còn đang ăn, và nếu tao nhảy tao sẽ bị ốm, và nếu tao bị ốm, tao sẽ không thể ăn bánh mì quét xong trước bữa tối. Tao không nhảy.

- Thôi được, thằng Clotaire nói. Mà sẽ cầm dây để bọn tao nhảy qua vậy. Bởi vì chúng mình cần có một sợi dây.

Thế là, chúng tôi lục hết trong túi, chúng tôi thấy nào là bi, cúc, tem, và cả một cái kẹo ca ra men, nhưng không có dây.

- Bọn mình chỉ cần có một cái thắt lưng, thằng Geoffroy nói.

- Không được, thằng Rufus nói. Ai mà nhảy được khi cùng lúc cứ phải giữ cặp quần?

- Alceste có nhảy đâu, thằng Eudes nói. Nó chỉ việc cho bọn mình mượn là xong.

- Tao làm gì có thắt lưng, thằng Alceste nói. Riêng quần tao đã chật khít rồi.

- Tao sẽ tìm ở dưới đất vậy, nhớ đâu lại thấy một đoạn dây, thằng Joachim nói.
Thằng Maixent nói rằng đi tìm một

đoạn dây trong bãi đất hoang thì thật là một kinh lên được, và rằng chúng tôi không thể nào mất cả một buổi chiều để tìm một đoạn dây, và rằng chúng tôi phải làm thứ khác.

- Nay, bọn mày! thằng Geoffroy kêu lên. Hay bọn mình làm một cuộc thi xem đưa nào đi hai tay được lâu nhất? Nhìn tao đây này! Nhìn tao đây này!

Và thằng Geoffroy bắt đầu đi bằng hai tay, và nó làm thế rất khá; nhưng thằng Clotaire nói với thằng này rằng nó chưa bao giờ nhìn thấy có môn thi đấu đi bằng hai tay trong các đại hội điền kinh cả, đồ đàn.

- Đồ đàn? Mày bảo ai là đồ đàn đấy hử? thằng Geoffroy, thôi không đi hai tay nữa, hỏi.

Và thằng Geoffroy quay lại và nó lao vào đánh nhau với thằng Clotaire.

- Nào, bọn mày, thằng Rufus nói, nếu chỉ để đánh nhau với lại để chơi nghịch vớ vẩn, thì phải mất công đến bãi đất hoang làm gì; thà cứ ở trường cũng được.

Vì nó nói có lý, thằng Clotaire và thằng Geoffroy ngừng đánh nhau, và thằng Geoffroy bảo thằng Clotaire rằng thằng này thích bất cứ chỗ nào nó cũng chiều, bất cứ khi nào nó cũng chiều và bất cứ kiểu nào nó cũng chiều.

- Mày còn lâu mới dọa được tao, Bill à, thằng Clotaire nói. Vào chuồng rồi, bọn tao sẽ đóng móng cho mày, đồ con hoang như mày.

- Thế nào, thằng Alceste nói, chúng mình cùng chơi trò cao bồi, hay là chúng

mày chơi nhảy cao?

- Thế mày đã nhìn thấy nhảy cao không có dây rồi à? thằng Maixent hỏi.

- Xời, chứ gì nữa, thằng Geoffroy nói. Vớ vẩn!

Và thằng Geoffroy lấy ngón tay làm súng lục bắn pằng! pằng!, và thằng Rufus lấy hai tay ôm bụng của nó, nó nói: “Mày hạ tao rồi, Tom à!” và nó gục ngã xuống cỏ.

- Bởi vì mình không nhảy cao được, thằng Clotaire nói, mình sẽ thi chạy.

- Nếu bọn mình mà có dây, thằng Maixent nói, bọn mình có thể chạy vượt rào.

Thằng Clotaire nói rằng bởi vì chúng tôi không có dây, thế nên, chúng tôi sẽ chạy 100 mét, từ hàng giậu cho tới chỗ ô

tô.

- Chỗ đấy mà 100 mét à? thằng Eudes hỏi.

- Thế chỗ ấy thì đã làm sao? thằng Clotaire hỏi. Đưa nào đến chỗ ô tô đầu tiên là thắng môn chạy 100 mét, còn lại mặc kệ không biết.

Nhưng thằng Maixent nói rằng thế không giống như chạy 100 mét thật, bởi vì chạy ấy à, ở một đầu, có chăng một sợi dây, và người nào thắng sẽ phá bung sợi dây bằng ngực, và thằng Clotaire bảo thằng Maixent rằng thằng này bắt đầu làm nó bực mình với cái sợi dây rồi đấy, và Maixent trả lời nó rằng không ai lại đi tổ chức đại hội điền kinh một khi chẳng có sợi dây nào, và Clotaire trả lời thằng này rằng nó không có dây, nhưng nó có một

cái vũa dây và rằng nó sẽ vũa lên mặt thẳng Maixent. Và thẳng Maixent bảo nó cứ việc thử đi, và Clotaire lẽ ra đã thử được nếu thẳng Maixent không dùng chân đá trước.

Khi chúng nó đánh nhau xong, thẳng Clotaire rất tức. Nó nói rằng lũ chúng tôi chẳng biết gì về điện kinh hết, và rằng tất cả chúng tôi đều là bọn kém cỏi, và rồi chúng tôi thấy thẳng Joachim chạy đến, khoái chí ra mặt.

- Này, bọn mày! Xem đây! Tao tìm thấy một đoạn dây thép!

Thế là thẳng Clotaire nói rằng hay phết nhỉ, rằng chúng tôi lại có thể tiếp tục đại hội, và rằng bởi vì cả bọn chúng tôi đã hơi ngán mấy môn nhảy cao và chạy rồi, chúng tôi sẽ ném búa. Clotaire

giải thích cho chúng tôi là búa ở đây không phải búa thật, mà là một quả tạ, buộc vào một sợi dây, và người ta sẽ xoay rất nhanh và buông tay ra. Người nào lẳng búa đi xa nhất, thì đấy là nhà vô địch. Clotaire chế búa ném bằng sợi dây thép và một hòn đá buộc ở một đầu.

- Tao sẽ bắt đầu, bởi vì chính tao nghĩ ra, thằng Clotaire nói. Chúng mày hãy xem cú lẳng này!

Thằng Clotaire bắt đầu quay tròn quanh nó hàng đồng lần cùng với cái búa, và rồi nó buông tay ra.

Chúng tôi đã dừng đại hội điền kinh lại và thằng Clotaire nói rằng nó chính là nhà vô địch. Nhưng những đứa khác đều nói không phải; rằng bởi vì bọn nó đều không lẳng búa, nên không thể biết được

là ai thắng.

Nhưng tôi thì tin rằng thằng Clotaire có lý. Dù sao đi nữa nó cũng sẽ thắng, bởi vì đây đúng là một cú lảng hết sảy, từ bãi đất hoang cho đến tận cửa kính hiệu thực phẩm của ông Compani!

Mật mã

Các bạn có biết rằng khi ta muốn nói chuyện với bọn bạn trong giờ học thì rất khó và ta lúc nào cũng sẽ gặp rắc rối? Dĩ nhiên, bạn có thể nói chuyện với đứa ngồi sát bên cạnh; nhưng ngay cả khi bạn cố gắng nói thật nhỏ, cô giáo vẫn nghe thấy và cô giáo nói với bạn: “Vì em đã thích nói chuyện như vậy, hãy lên bảng ngay, chúng ta sẽ xem có phải lúc nào em cũng luôn mồm như vậy không!” và cô hỏi bạn các tỉnh của nước Pháp cùng tên

thủ phủ của chúng, và thế là có chuyện rồi. Ta cũng có thể gửi các mẫu giấy trên đó ta viết những gì ta muốn; nhưng cả việc đó nữa, gần như lúc nào cô giáo cũng nhìn thấy mẫu giấy được truyền đi và sẽ phải mang nó lên bàn cho cô, thế rồi sau khi đã mang hẳn lên cho thầy hiệu trưởng, và vì trên đó đã viết “Rufus là thằng đàn, chuyển tiếp đi” hay là “Eudes xấu như ma, chuyển tiếp đi”, thầy hiệu trưởng sẽ nói với bạn rằng bạn sẽ trở thành một kẻ vô học, rằng bạn rồi cũng sẽ vào tù ra tội mà thôi, rằng điều đó làm đau lòng bố mẹ bạn, những người đã phải đổ mồ hôi sôi nước mắt ra để cho bạn được học hành tử tế. Và thầy liền phạt bạn phải ở lại lớp!

Chính vì thế mà trong giờ ra chơi đầu

tiên, sáng nay, chúng tôi thấy ý tưởng của thằng Geoffroy hay kinh khủng.

- Tao đã sáng tạo ra một mật mã hết sảy, thằng Geoffroy nói với chúng tôi. Đó là một mật mã mà chỉ duy nhất thuộc băng của bọn mình mới hiểu.

Và nó chỉ cho chúng tôi; để chỉ một chữ cái, chúng tôi làm một cử chỉ. Ví dụ, ngón tay đặt lên mũi thì là chữ “a”, ngón tay để lên mắt trái thì là chữ “b”, ngón tay để lên mắt phải thì là chữ “c”. Sẽ có các cử chỉ khác nhau cho tất cả các chữ cái: chúng tôi gãi tai này, chúng tôi xoa cằm này, chúng tôi vỗ lên đầu này, cứ thế cho đến tận chữ “z”, thì chúng tôi liếc mắt. Kinh khủng!

Nhưng thằng Clotaire thì nó không nhất trí mấy; nó nói với chúng tôi rằng

đôi với nó, bằng chữ cái đã là một mật mã rồi và rằng, thay vì học chính tả để nói chuyện với cả lũ, thà nó cứ đợi đến giờ ra chơi rồi nói những gì nó muốn nói với chúng tôi còn hơn. Còn thằng Agnan, dĩ nhiên, nó chẳng quan tâm gì đến mật mã cả. Vì nó đứng đầu lớp và là cục cưng, nó thích nghe cô giảng và được cô gọi hỏi bài trong giờ học hơn. Cái thằng điên thật, Agnan ấy!

Nhưng tất cả bọn còn lại chúng tôi đều thấy rằng mật mã rất hay. Thế rồi, mật mã cũng có ích hết sảy; khi chúng ta đang đánh nhau với quân địch, chúng ta có thể nói với nhau hàng đồng thứ và bọn chúng vẫn không hiểu gì cả, và chúng ta sẽ chiến thắng.

Thế là, chúng tôi đề nghị thằng

Geoffroy dạy cho chúng tôi mật mã của nó. Cả lũ chúng tôi vây quanh Geoffroy và nó bảo chúng tôi làm theo y hệt nó; nó lấy ngón tay sờ lên mũi và cả lũ chúng tôi lấy ngón tay sờ lên mũi; nó lấy một ngón tay đặt lên mắt và cả lũ chúng tôi lấy ngón tay đặt lên mắt. Và khi cả lũ chúng tôi cùng đang liếc mắt thì thầy Mouchabière đi tới. Thầy Mouchabière là một giám thị mới, người hơi già hơn bọn lớp lớn một tí, nhưng cũng không nhiều lắm, và hình như là đây là lần đầu tiên thầy ấy làm giám thị trong một trường.

- Nghe đây, thầy Mouchabière nói với chúng tôi. Tôi sẽ không đại mà đi hỏi các cậu mưu toan gì với trò nhăn nhó mặt mày của các cậu. Tất cả những gì tôi

nói với các cậu là nếu các cậu còn tiếp tục, tôi sẽ phạt tất cả các cậu ở lại lớp vào thứ Năm. Hiểu chưa?

Và thầy ấy bỏ đi.

- Được rồi, thằng Geoffroy nói, chúng mày nhớ được hết mật mã chứ?

- Tao rất khó chịu, thằng Joachim nói, với cái vụ mắt phải và mắt trái, là “b” với cả “c”. Tao lúc nào cũng bị lẫn lộn bên phải với bên trái; mẹ tao cũng bị thế, những khi lái xe của bố tao.

- Ôi dào, chẳng sao hết, thằng Geoffroy nói.

- Thế nào! Sao lại chẳng sao hết? thằng Joachim nói. Nếu tao muốn bảo mày “thằng ngu” mà tao lại bảo mày “ngu thằng”, thì còn ra cái gì nữa.

- Mày muốn bảo ai “thằng ngu”, hả

thằng ngu này? thằng Geoffroy hỏi.

Nhưng chúng nó không có thời gian để đánh nhau, bởi vì thầy Mouchabière đã nhân chuông báo hết giờ ra chơi. Các giờ ra chơi trở nên ngày càng ngắn hơn, với thầy Mouchabière.

Chúng tôi xếp hàng và thằng Geoffroy bảo chúng tôi:

- Vào lớp, tao sẽ cho chúng mày một thông điệp, và giờ ra chơi tiếp theo, chúng ta sẽ biết những đứa nào hiểu được. Tao bảo trước cho chúng mày biết: đứa nào muốn gia nhập băng, thì phải biết được mật mã!

- A! Hay thật! thằng Clotaire nói; vậy ra chính Ngài đã quyết định là nếu tôi không biết cái mật mã vô tích sự của Ngài, thì tôi sẽ không được tham gia

bảng này nữa đây! Hay thật!

Thế là thầy Mouchabière bảo thằng Clotaire:

- Cậu sẽ chia cho tôi động từ “Tôi không được nói trong khi xếp hàng, nhất là khi tôi đã có đủ thời gian trong suốt giờ ra chơi để kể lể những chuyện ngớ ngẩn”. Ở thể khách quan lẫn thể chủ quan.

- Nếu mà mày sử dụng mật mã, thì mày đã không bị phạt, thằng Alceste nói, và thầy Mouchabière đã phạt nó cũng chính động từ ấy luôn. Alceste ấy à, nó luôn khiến chúng tôi phải phì cười!

Vào lớp, cô giáo bảo chúng tôi lấy vở ra và chép lại những bài tập mà cô sẽ viết lên bảng để chúng tôi mang về nhà làm. Điều đó khiến tôi thấy khó chịu,

nhất là đối với bố, bởi vì khi bố đi làm về, bố bị mệt và bố chẳng thích làm bài tập số học lắm. Thế rồi, trong lúc cô giáo viết trên bảng, tất cả chúng tôi quay về phía thằng Geoffroy, và chúng tôi đợi nó bắt đầu thông điệp. Thế là, thằng Geoffroy bắt đầu làm các cử chỉ; và tôi phải nói rằng chẳng dễ hiểu một tí nào, bởi vì nó làm nhanh, và rồi nó còn dừng lại để viết vào vở của nó, và rồi bởi vì chúng tôi cứ nhìn nó, nó lại bắt đầu làm các cử chỉ, và đúng là buồn cười phết, khi cho ngón tay vào tai và đập lia lia lên đầu.

Nó dài kinh lên được, cái thông điệp của thằng Geoffroy, và cũng khá là bức mình, bởi vì chúng tôi không thể nào chép được bài tập. Đúng thế đấy, chúng

tôi sợ là bỏ lỡ các chữ cái của thông điệp và không hiểu được gì cả; thế là chúng tôi bắt buộc lúc nào cũng phải nhìn chăm chăm Geoffroy, cái thằng ngồi ở tít phía cuối lớp.

Thế rồi thằng Geoffroy vừa làm “i” vừa gãi đầu, vừa làm “t” vừa lè lưỡi ra, nó mở to hai mắt, nó đã ngừng lại, tất cả chúng tôi quay lại và chúng tôi thấy rằng cô giáo đã thôi không viết nữa và rằng cô đang nhìn thẳng Geoffroy.

- Phải, Geoffroy, cô giáo nói. Cô cũng như các bạn em: cô xem em làm trò hề. Nhưng cũng đủ lắm rồi, phải không? Vì thế, em hãy ra chỗ đứng phạt, em sẽ không được ra chơi nữa, và ngày mai, em sẽ viết một trăm lần “Tôi không được làm trò hề trong lớp và làm cá bạn tôi

sao nhăng cũng như ngăn trở họ học tập”.

Còn chúng tôi, chúng tôi chẳng hiểu gì thông điệp cả. Thế là đến khi tan học, chúng tôi đợi thằng Geoffroy, và khi nó đi đến, chúng tôi thấy là nó tức kinh lắm.

- Mà nói gì với chúng tao trong lớp vậy? tôi hỏi.

- Để cho tao yên! thằng Geoffroy kêu lên. Chấm dứt không có mặt mã mặt miếc gì cả! Với cả tao không thèm nói chuyện với chúng mày nữa, thế thôi!

Đến hôm sau thằng Geoffroy mới giải thích cho chúng tôi thông điệp của nó. Nó đã nói:

“Cả lũ chúng mày đừng nhìn tao như thế; kéo chúng mày làm cho tao bị cô bắt bây giờ.”

Sinh nhật của Marie-

Edwige

Hôm nay tôi được mời đến dự sinh nhật của Marie-Edwige. Marie-Edwige là một cô bé, nhưng mà cô nàng xinh phết; cô nàng có mái tóc vàng, đôi mắt xanh, người cô nàng hồng hào khắp cả và cô nàng là con gái của ông và bà Courteplaque, hàng xóm của chúng tôi. Ông Courteplaque là trưởng quầy giày ở siêu thị Người Khéo Tiết Kiệm và bà Courteplaque thì chơi piano và bà ấy lúc nào cũng hát độc một thứ: một bài hát có hàng đồng tiếng kêu rú mà ở nhà tôi nghe thấy rất rõ, tối nào cũng như tối nào.

Mẹ tôi đã mua một món quà cho Marie-Edwige: một cái bếp nhỏ với đồng xoong và đồng chảo, và tôi tự hỏi là làm sao mà người ta có thể ưa được

cái loại đồ chơi như vậy. Thế rồi mẹ mặc cho tôi bộ đồ xanh nước biển cùng với cà vạt, mẹ chải đầu cho tôi với hàng đồng keo bóng tóc, mẹ bảo tôi rằng tôi phải hết sức ngoan, ra dáng một cậu chàng thực sự, và mẹ dẫn tôi đến tận nhà Marie-Edwige, sát ngay cạnh nhà. Tôi ấy à, tôi thích lắm, bởi vì tôi rất thích các buổi sinh nhật và tôi rất thích Marie-Edwige. Dĩ nhiên, mình không thể sinh nhật nào cũng được gặp đông đủ những thằng bạn như là Alceste, Geoffroy, Eudes, Rufus, Clotaire, Joachim hay Maixent, những đứa bạn ở trường của tôi, nhưng dù sao thì chúng tôi bao giờ cũng vui chán: có bánh ga tô này, chúng tôi chơi trò cao bồi này, cảnh sát bắt trộm này, và như thế hay phết.

Chính mẹ của Marie-Edwige ra mở cửa, và bà ấy kêu lên liên tiếp cứ như thể bà ấy ngạc nhiên lắm khi thấy tôi đến, thế mà chính là bà ấy đã gọi điện cho mẹ tôi bảo là mời tôi chứ đâu. Bà ấy rất lịch sự, bà ấy bảo tôi là nhóc cưng, thế rồi bà ấy gọi Marie-Edwige đến xem món quà đẹp mà tôi mang tới. Và Marie-Edwige đã đến, hồng hào kinh, với một cái váy trắng có đầy những nếp gấp nhỏ, đúng là hết sảy. Tôi ấy à, tôi lúng túng ghê khi đưa cho cô nàng quà, bởi vì tôi chắc chắn là cô nàng sẽ thấy nó rất xoàng, và tôi rất đồng ý với bà Courteplaque khi bà ấy nói với mẹ tôi rằng chúng tôi cần gì phải quà cáp nhiều khê. Nhưng Marie-Edwige có vẻ rất vừa ý với cái bép; lạ thế chứ, cái bọn con gái! Thế rồi mẹ vừa

đi khỏi vừa bảo tôi lần nữa là phải rất ngoan đấy.

Tôi bước vào trong nhà Marie-Edwige, và ở đó đã có hai cô bé mặc váy đầy những nếp gấp nhỏ. Bọn nó tên là Mélanie và Eudoxie, và Marie-Edwige bảo tôi rằng đây là hai bạn thân nhất của cô nàng. Chúng tôi bắt tay nhau và tôi đi đến ngồi vào một góc, trên một cái ghế pho toì, trong khi đó Marie-Edwige giờ cái bếp cho các bạn thân nhất của cô nàng xem, và Mélanie nói rằng nó có một cái bếp giống như thế, mà tốt hơn nhiều, nhưng Eudoxie đã nói rằng cái bếp của Mélanie chắc chắn không thể bằng được bộ bát đĩa mà nó đã được tặng hồi nó sinh nhật. Và cả ba đứa đó bắt đầu lời qua tiếng lại.

Thế rồi có tiếng bầm chuông ở cửa, liên hồi, và hàng đông con gái bước vào trong nhà, tất cả lũ đều mặc váy đầy nếp gấp nhỏ, cùng với đông quà khi gió, và có một hay hai đứa đã mang theo cả búp bê của chúng nó. Biết thế này, tôi đã mang theo quả bóng của tôi rồi. Thế rồi bà Courteplaque nói:

- Thôi nào, bác tin là mọi người có mặt đông đủ cả rồi; chúng ta có thể vào bàn ăn quả chiều thôi.

Khi tôi thấy rằng tôi là đứa con trai duy nhất, tôi đã muốn về nhà lắm, nhưng mà tôi không dám, và tôi thấy nóng hết cả mặt khi chúng tôi cùng bước vào trong phòng ăn. Bà Courteplaque xếp tôi ngồi giữa Léontine và Bertille, mấy con bé này nữa, Marie-Edwige bảo tôi, cũng là

hai đứa bạn thân nhất của cô nàng.

Bà Courteplaque đội mũ giấy lên đầu mỗi chúng tôi; mũ của tôi là một cái nhọn, của hề xiếc, có quai bằng dây chun. Cả lũ con gái vừa nhìn tôi vừa cười và tôi lại càng thấy mặt nóng hơn nữa và cái cà vạt thì siết tôi chặt kinh lên được.

Bữa quà chiều không hề tồi: có bánh bích qui nhỏ, có sô cô la, và người ta mang đến một cái bánh ga tô có cắm nến ở trên và Marie-Edwige hà hơi thổi và lũ kia vỗ tay hết. Còn tôi, thật lạ, tôi chẳng thấy đói mấy. Thế mà, trừ bữa sáng, bữa trưa, và bữa tối ra, còn thì tôi thích bữa chiều nhất. Gần như là bằng ăn bánh xăng đuych trong giờ ra chơi.

Lũ con gái, dĩ nhiên là chúng nó ăn

tốt, và lúc nào cả lũ cũng nói cùng một lúc; chúng nó cười, và chúng nó giả vờ cho búp bê của chúng nó ăn.

Thế rồi bà Courteplaque nói rằng chúng tôi sẽ sang phòng khách, và tôi đến ngồi ở cái ghế pho tôi trong góc.

Sau đó, Marie-Edwige, ở giữa phòng khách, hai tay để sau lưng, đã ngâm một cái gì đó nói về những con chim nhỏ. Khi cô nàng ngâm xong, tất cả chúng tôi cùng vỗ tay và bà Courteplaque đã hỏi có ai muốn làm cái gì đó không, ngâm, nhảy, hoặc hát.

- Nicolas nhé! bà Courteplaque hỏi. Một cậu chàng lịch sự như vậy chắc chắn phải biết ngâm thơ rồi.

Còn tôi, tôi cảm thấy một cục to đùng nghẹn ở trong họng và tôi lắc đầu ra hiệu

không, và cả lũ con gái cùng cười, bởi vì tôi chắc phải có vẻ của một thằng hề, với cái mũ nhọn hoắt. Thế là Bertille đã đưa búp bê cho Léocadie giữ và nó ngồi vào đàn piano và nó vừa thè lưỡi vừa chơi một cái gì đó, nhưng nó quên mất đoạn cuối và nó bắt đầu khóc. Thế là, bà Courteplaque đứng dậy, bà ấy nói rằng rất là hay, bà ấy ôm hôn Bertille, bà ấy đề nghị chúng tôi vỗ tay và lũ kia vỗ tay hết.

Thế rồi Marie-Edwige đem tất cả quà cáp để ra giữa thảm, và bọn con gái bắt đầu kêu rú liên hồi và cười lên hàng tràng, ấy thế mà chẳng có một thứ đồ chơi nào ra hồn trong cả đồng: cái bếp của tôi, một cái bếp khác lớn hơn, một cái máy khâu, một loại váy búp bê, một

cái tủ con và một cái bàn là.

- Tại sao cháu không ra chơi với các bạn? bà Courteplaque hỏi tôi.

Còn tôi, tôi chỉ nhìn bà ấy mà không nói gì. Thế là, bà Courteplaque vỗ hai tay vào nhau và bà ấy kêu lên:

- Bác biết bây giờ chúng ta làm gì rồi! Một vòng tròn! Bác sẽ chơi đàn piano, còn các cháu, các cháu sẽ nhảy!

Tôi chẳng muốn thế tẹo nào, nhưng bà Courteplaque đã nắm lấy tay tôi, và tôi phải đưa tay cho Blandine và Eudoxie, tất cả chúng tôi làm thành vòng tròn, và trong khi đó bà Courteplaque vừa chơi đàn vừa hát cái bài của bà ấy, chúng tôi bắt đầu quay tròn. Tôi nghĩ rằng nếu bọn bạn tôi mà nhìn thấy tôi, chắc tôi sẽ phải chuyển trường.

Thế rồi có tiếng chuông cửa reo, đây là mẹ đã đến đón tôi; thấy mẹ tôi mừng kinh lên được.

- Nicolas đúng là nhóc cứng, bà Courteplaque nói với mẹ. Tôi chưa bao giờ thấy một cậu bé ngoan đến như vậy. Cậu bé có vẻ hơi rụt rè, nhưng trong số tất cả các cô cậu khách ăn ở đây, cậu bé là chàng hoàng lịch sự nhất!

Mẹ tôi có vẻ hơi ngạc nhiên một tí, nhưng rất hài lòng. Về nhà, tôi ngồi trong ghế phô tơ chẳng nói chẳng rằng, và khi bố về, bố nhìn thấy tôi và bố hỏi mẹ xem tôi đang bị làm sao.

- Nó đang bị mẹ cảm thấy rất tự hào về nó, mẹ nói. Nó đi dự sinh nhật ở nhà cô bé hàng xóm, nó là cậu con trai duy nhất được mời, và bà Courteplaque đã

nói với em rằng nó là đứa đàn hoàng
lịch sự nhất!

Bố xoa xoa cằm, bố nhắc cái mũ
chóp nhọn ra khỏi đầu tôi, bố đưa tay
vuốt tóc tôi, bố lấy khăn mùi soa lau hết
sáp bóng tóc và bố hỏi tôi là tôi có thích
không. Thế là, tôi khóc oà lên.

Bố cười, và ngay tối đó, bố đã dẫn
tôi đi xem một bộ phim có toàn cao bồi
đả nhau liên tầng và bắn hàng đồng phát
súng lục.

**Mời các bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ](http://www.dtv-ebook.com)
[eBook - www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com) để tải
thêm nhiều ebook hơn nữa.**

Growing Readers